

Informatieblad

De Bedevaart Gorcum-Brielle, 31 augustus en 1 september a.s., werpt vruchten af! Voor het opnieuw katholiek worden van mensen in onze Lage Landen moet inderdaad ook gebeden en geofferd worden. De bedevaart is tevens tot eerherstel aan God voor al die mensen, gelukkig zijn het lang niet alle, die tegen God een brutale vuist ballen. Verder lopen we dit keer voor priester- en kloosterroepingen! “De oogst is groot, maar werklieden zijn er weinig. Vraag dus de Heer van de oogst, dat Hij werklieden zendt in Zijn oogst.” *Mt. 9, 37-38*

Voor de H. Paus Pius X waren godsdienstonderwijs en de H. Eucharistie de fundamenteën, waarop hij het herstel van alle dingen in Christus wilde opbouwen! Maar het modernisme had al in zijn tijd veel priesters beïnvloed, waardoor zij in plaats van brandend, smeulend vuur geworden waren. Het lag voor de hand, dat deze paus bij zijn hervorming ook het accent op de heiligheid van het priesterschap zette. Zonder priesters ontkerstening! “Door de priesters,” zo schreef hij in zijn eerste encycliek, “die groeien in heiligheid van leven en in zuiverheid van de leer, zullen de mensen het voorbeeld van Christus volgen”.

Mgr. Marcel Lefebvre, z.g., had niets anders voor ogen! Zoals het Pontificale Romanum zegt: “De priester moet offeren, zegenen, het volk voorgaan, prediken en dopen”. Door de priesterlijke dienst wordt de kruisgenade in de tijd en in de wereld op de zielen toegepast.

Er zijn arbeiders nodig in de wijngaard van de Heer! God roept. Nog altijd merken mensen het door God gegeven verlangen op, waarover Paus Pius XI in zijn encycliek *Ad catholici sacerdotii* schrijft: “Wie naar deze heilige levensstaat streeft, uitsluitend om deze edele beweegredenen, nl. zich te wijden aan de dienst van God en het heil van de zielen, en dan tegelijk een degelijke godsvrucht, een beproefde reinheid van leven en een behoorlijke wetenschap bezit of tracht te verkrijgen, die is gegarandeerd door God tot de priesterlijke bediening geroepen”. De geroepene moet bereidwillig, edelmoedig, maar vrij van dwang ingaan op deze roepstem van de genade.

De mens moet meewerken bij het wekken, aankweken en ontwikkelen van de priesterroeping. Dit is het best gewaarborgd in het op God gegronde gezin, waarin blije vroomheid, gehoorzaamheid, naastenliefde en offervaardigheid geleerd worden. De tere kiem van de roeping wordt echter gemakkelijk verstikt door gebrek aan onthouding, vooral door het *laat-je-maar-gaan* van onze huidige maatschappij. Zelfs allerlei tegennatuurlijke zonden, die Gods wraak over zich afroepen, worden nu geprezen en met leuke kleurtjes gevierd. Hoe verleidelijk! Wees daarom extra waakzaam voor uw kinderen! De regenboog is een teken voor godsvrede en hoop. Hoe wordt hij misbruikt! Is dat niet de vuist? Er is niets nieuws onder de zon. “Zoals het was in de dagen van Noë, zo zal ook de komst van de Mensenzoon zijn. Men leefde erop los, totdat Noë de ark binnenging, en zoals men er geen acht op sloeg, totdat de zonvloed kwam en allen verzwolg, zo zal ook de komst van de Mensenzoon zijn!” *Mt. 24*

Ik hoop u te zien in Brielle! Tot dan!

Pater Carlo de Beer

Ze hebben Hem onttroond

Derde deel Het liberale complot van Satan tegen de Kerk en het Pauschap

Hoofdstuk 24 De roverssynode van Vaticanum II

Het is wel interessant dat we van Vaticanum II een voorloper kunnen vinden, tenminste als we uitgaan van de methodes, toegepast door een roerige liberale minderheid die al spoedig in een meerderheid omsloeg. Als zodanig kan men het algemeen concilie van Efese (449) beschouwen, dat van Paus Leo I de naam kreeg: “de Roverssynode van Efese”. Ze werd voorgezeten door de eierzuchtige en gewetenloze bisschop Dioscorus, die met zijn monniken en keizerlijke soldaten een ongehoorde druk op de concilievaarders uitoefende. Men wilde aan de pauselijke gezanten het voorzitterschap dat ze opeisten niet toestaan, en de pauselijke brieven niet voorlezen. Het concilie, dat daarom niet oecumenisch was, verklaarde tenslotte de ketter Eutyches, die de dwaling van het monofysitisme (één enkele natuur in Christus) verkondigde, rechtzinnig.

Ook Vaticanum II was een roverssynode, met dat verschil dat de pausen (Johannes XXIII en daarna Paulus VI), ofschoon aanwezig, niet of nauwelijks weerstand boden tegen de overrompeling van de liberalen, en hun gedoe zelfs steunden. Hoe was dat mogelijk? Door het concilie voor “pastoraal”, dus niet-dogmatisch, te verklaren en het accent te leggen op het

aggiornamento en de oecumene, maakten de pausen het vanaf het begin al onmogelijk dat het concilie en zichzelf een beroep konden doen op het charisma van de onfeilbaarheid, dat voor elke dwaling zou hebben behoord.

In dit hoofdstuk wil ik u drie voorbeelden geven van knoeierijen van de liberale klik op het Tweede Vaticaans Concilie.

De overrompeling van de conciliaire commissies

Le Pèlerin magazine van 22 november 1985 berichtte over veelzeggende vertrouwelijke mededelingen die kardinaal Liénart in 1972 over de eerste algemene vergadering van het concilie had gedaan aan de journalist Claude Beaufort. Ik lees u dat artikel met de titel: “Kardinaal Liénart: Het Concilie, de apotheose van mijn leven”, in zijn geheel voor. Ik voeg er alleen maar enkele opmerkingen aan toe¹.

“13 oktober 1962: Vaticanum II houdt zijn eerste werksitting. Volgens de agenda moet de vergadering de leden kiezen van de speciale commissies die haar in haar taak zullen bijstaan. Maar de in het

enorme schip van de Sint Pieter vergaderde 2300 vaders kennen elkaar nauwelijks. Kunnen zij al meteen deskundige teams aanwijzen? De curie ontwijkt de moeilijkheid: tegelijk met de stembriefjes worden er lijsten van de door haar gevormde oude commissies van voorbereiding uitgedeeld. De zachte wenk om weer dezelfde teams te nemen is duidelijk ...”

Is het niet volkomen normaal om diegenen die drie jaar lang in voorbereidende commissies onberispelijke teksten hebben voorbereid, voor de conciliaire commissies te herkieszen? Maar dat voorstel kon blijkbaar niet de goedkeuring van de nieuwlichters wegdragen.

“Bij de ingang van de basiliek is kardinaal Liénart door kardinaal Lefebvre, aartsbisschop van Bourges, op de hoogte gebracht van die zeer dubbelzinnige handelwijze. Beiden kennen de vreesachtige houding van de voorbereidende commissies, hun sterk Romeinse kijk op de dingen die slecht past bij de gevoeligheid van de universele Kerk. Zij vrezen dat dezelfde oorzaken dezelfde gevolgen teweeg brengen. De bisschop van Rijssel heeft zitting in de centrale raad van het concilie. Door die positie kan hij volgens zijn gesprekspartner tussenbeide komen, de slinkse poging dwarsbomen en de bedenktijd eisen die de bisschoppenconferenties nodig hebben om kandidaten voor te stellen die hen kunnen vertegenwoordigen.”

De liberalen vrezen dus theologen en “Romeinse” schema’s. Om commissies van liberale snit (laten we het zo maar noemen) te verkrijgen, moeten er nieuwe

lijsten worden opgesteld met leden van de liberale wereldmaffia. Met een beetje organisatie, voorafgegaan door een onverwijld protest, komen ze daar wel mee klaar.

“Geholpen door Mgr. Garrone heeft kardinaal Lefebvre een tekst in het Latijn opgesteld. Die schuift hij kardinaal Liénart toe.”

Kardinaal Lefebvre, de aartsbisschop van Bourges², had al een tekst klaar. De interventie was dus niet geïmproviseerd, maar vooraf beraamd of voorbereid, georganiseerd onder liberaal georiënteerde kardinalen.

“Tien jaar later gaf hij (kardinaal Liénart) zijn geestesgesteldheid van die dag met de volgende woorden weer: Ik stond met de rug tegen de muur en moest kiezen: ofwel ik zweeg in de overtuiging dat spreken niet verstandig was, maar dan deed ik mijn plicht niet – ofwel ik sprak,

Kardinaal Liénart

omdat we onze keuze-taak niet mochten opgeven. Toen heb ik mijn papier gepakt. Ik boog me naar kardinaal Tisserant die naast me zat en het voorzitterschap bekleedde en zei tegen hem: ‘Eminentie, we kunnen niet stemmen. Dat zou niet billijk zijn. Wij kennen elkaar niet. Ik vraag u om het woord’. Hij antwoordde me: ‘Dat is onmogelijk. Volgens de agenda kan er niet gedebatteerd worden. Wij zijn alleen maar bijeen om te stemmen. Ik kan u het woord niet geven’. Ik antwoordde: ‘Dan zal ik het woord nemen’. Ik stond op en begon bevend mijn papier te lezen. Onmiddellijk realiseerde ik me, dat mijn interventie het juiste antwoord was op de angst van alle aanwezigen. Er werd geapplaudisseerd. Daarna stond kardinaal Frings, die een beetje verder zat, op om hetzelfde te zeggen. Het applaus verdubbelde. Kardinaal Tisserant stelde voor de zitting op te heffen en de H. Vader verslag uit te brengen. Dat alles had nauwelijks twintig minuten geduurd. De vaders verlieten de basiliek, wat onrust bracht onder de journalisten. Die begonnen van alles te fantaseren: ‘De Franse bisschoppen in opstand op het concilie’, enz. Het was geen opstand, maar een verstandige overweging. Mijn rang en de omstandigheden verplichtten mij om te spreken of mijn functie neer te leggen. Want voor mijn geweten had zwijgen betekend dat ik me terug moest trekken.”

Bij het verlaten van de concilie-aula drukte een Nederlandse bisschop onomwonden zijn mening en die van de Franse en Duitse liberale bisschoppen uit, toen hij een vriend van hem, een priester die een eindje van hem af stond, toeriep: “Onze eerste overwinning!”³”

Het IDOC ofwel de demoralisatie

Een van de meest doeltreffende pressiemiddelen waarover de liberale clan op het concilie beschikte, was het IDOC, het instituut voor de documentatie, in dienst van de liberale intelligentsia. Dat bedolf de concilievaders onder talloze teksten. Het IDOC verklaarde zelf dat het tot het einde van de derde concilieperiode meer dan vier miljoen vellen papier had uitgedeeld! De organisatie en de producten van het IDOC vielen onder de verantwoordelijkheid van de Nederlandse bisschoppenconferentie, de financiering werd gedeeltelijk verzorgd door pater Werenfried (helaas) en kardinaal Cushing, aartsbisschop van Boston in de Verenigde Staten. Het enorme secretariaat lag aan de Via dell’Amina te Rome.

Wij, behoudende bisschoppen, wij hebben ons best gedaan om met de hulp van kardinaal Larraona, die ons zijn secretariaat ter beschikking stelde, tegenwicht te bieden. Wij hadden de beschikking over schrijf- en stencilmachines en over drie of vier helpers. Wij waren heel actief, maar

wat was dat in vergelijking met een organisatie als het IDOC? Brazilianen, leden van de TFP, hebben ons met buitengewone toewijding geholpen door 's nachts de stukken te stencilen die wij hadden opgesteld met vijf of zes bisschoppen: het leidend comité van de *Coetus Internationalis Patrum*, die ik had opgericht met Mgr. Carli, bisschop van Segni en Mgr. de Proenca Sigaud, aartsbisschop van Diamantina in Brazilië. Tweehonderdvijftig bisschoppen waren bij onze organisatie⁴ aangesloten. Die 's nachts gestencilde teksten stelden wij op met abbé V.A. Berto, mijn particuliere theoloog, met de bovengenoemde bisschoppen en met anderen, zoals Mgr. de Castro Mayer en enige Spaanse bisschoppen. Vroeg in de morgen stapte het kleine groepje Braziliaanse vrienden in de auto om naar het voorbeeld van het IDOC met zijn twintig maal zo sterke organisatie onze stukken in de brievenbussen te doen van de hotels waar de concilievaders leerden.

Het IDOC en nog heel wat andere liberale organisaties en verenigingen zijn het tastbaar bewijs dat er op het concilie sprake was van een *complot*, een al jaren tevoren beraamd complot. Ze hebben geweten wat er moest gebeuren, hoe het moest gebeuren en wie het zou uitvoeren. Dat complot is helaas geslaagd. Het concilie werd grotendeels vergiftigd door de macht van de liberale propaganda.

De sluwheid van de conciliaire schema-opstellers

Samen met de 250 concilievaders van de *Coetus* hebben we ongetwijfeld met alle ons ten dienste staande middelen getracht de liberale dwalingen uit de concilietek-

sten weg te houden. Daardoor hebben we de schade wel kunnen beperken, sommige onjuiste of tendentieuze beweringen kunnen veranderen, hier en daar een zin kunnen bijvoegen om een tendentieuze stelling of dubbelzinnige uitdrukking recht te zetten.

Maar ik moet bekennen dat het ons niet gelukt is het concilie te zuiveren van de liberale en modernistische geest waarmee de meeste schema's doordrenkt waren. Want de redacteurs waren juist de door die geest besmette deskundigen en vaders. Nu, wat is daaraan te doen? Als een document helemaal in een valse geest is opgesteld, dan is het praktisch onmogelijk het van die geest te zuiveren. Het zou helemaal opnieuw geschreven moeten worden om er een katholieke geest aan te geven.

Door de door ons ingediende voorstellen tot wijziging hebben wij kunnen bereiken dat er enkele zinnetjes in de schema's werden ingelast. Dat is heel goed te zien. Men hoeft het eerste schema over de godsdienstvrijheid maar te vergelijken met het vijfde – want het document werd vijf maal verworpen en is vijf keer opnieuw aan de orde gekomen – om te zien dat het ons toch gelukt is het subjectivisme van de eerste redacties wat te verzachten. Zo vallen ook in *Gaudium et Spes* de op ons verzoek ingevoegde paragrafen duidelijk op. Ze lijken wel wat op in een oud kleed ingenaaide stukken: het past niet meer bijeen. De logica van de oorspronkelijke redactie is zoek. De toevoegingen die een tegenwicht moeten bieden tegen de liberale beweringen, of deze wat moeten verzachten, staan daar als een vreemd lichaam.

Kardinaal Browne O.P., een welwillende beschermer van de Coetus Internationalis Patrum

Niet alleen wij, die behoudend zijn, lieten zulke paragrafen toevoegen. U weet dat Paus Paulus VI zelf de constitutie over de Kerk *Lumen Gentium* door een *nota explicativa praevia* (een verklarende opmerking vooraf) heeft laten voorafgaan. Dat deed hij om de valse opvatting over de collegialiteit die in nr. 22 van de tekst⁵ gesuggereerd wordt, recht te zetten.

Maar het vervelende is, dat de liberalen zelf dat systeem in de schemateksten toepasten. Dat ging zo: eerst verkondigden ze een dwaling of iets dubbelzinnigs of een gevaarlijke opvatting, maar onmiddellijk daarna (of ervoor) beweerden ze het tegenovergestelde om de behoudende concilievaders in slaap te sussen.

Een voorbeeld: In de constitutie over de liturgie *Sacrosanctum Concilium* schreven de opstellers van de tekst: “Er kan meer plaats worden ingeruimd voor de moedertaal⁶”. En ze lieten aan de bisschoppenconferenties de beslissing over om de moedertaal in te voeren of niet⁷. Zo zetten de opstellers de deur open voor de afschaffing van het Latijn in de liturgie. Maar om die bepaling te verzachten schreven ze eerst “Behalve in het geval van een privilege moet het gebruik van de Latijnse taal en de Latijnse riten behouden blijven⁸”. Door die verklaring gerustgesteld, hebben de vaders zonder moeite de twee andere geslikt.

Zo liet Paulus VI in de verklaring over de godsdienstvrijheid *Dignitatis Humanae*, waarvan het laatste schema door veel vaders was afgewezen, zelf een paragraaf toevoegen die hierop neerkwam: “In deze verklaring staat niets wat strijdig is met de traditie”. Maar alles wat erin staat, is in strijd met de traditie. Als je dat zegt, antwoordt men: “Lees dan! Daar staat: de inhoud is helemaal niet in strijd met de traditie!” Ja, dat staat er ... Niettemin ligt alles met de traditie overhoop! Die zin is er op het allerlaatste ogenblik door de paus aan toegevoegd om hen die tegen het schema gekant waren, in het bijzonder de Spaanse bisschoppen, te dwingen. Helaas werd de slinkse streek met succes bekroond en waren er in de plaats van 250 neen-stemmers nog maar 74 door dat éne kleine zinnetje: “er staat niets in dat in strijd is met de traditie”! Ach, laten we wel wezen: ze hebben niets aan de tekst veranderd! Hoe gemakkelijk is het om er achteraf een etiket, een garantie-label van onschuld op te plakken! Een ongelooflijke manier van optreden!

Laten we het maar bij de kwalificatie “roverssynode” houden en nu overgaan tot de “geest van het concilie”.

1. *Le Figaro* van 9 dec. heeft uittreksels van een door kardinaal Liénart geschreven “*Journal du Concile*” gepubliceerd. Michel Martin geeft bij die uittreksels commentaar in zijn artikel “*L’ardoise refilée*” in nr. 165 van de “*Courrier de Rome*” (januari 1977).

2. Deze mag niet verwisseld worden met zijn neef Mgr. Marcel Lefebvre!
3. Ralph Wiltgen, “*L’Alliance européenne*” in *Le Rhin se jette dans le Tibre*. blz. 16-17.
4. Wiltgen, aangehaald werk, blz. 147.
5. Wiltgen, aangehaald werk, blz. 224 ev.
6. Nr. 36, § 2.
7. Nr. 36, § 3.
8. Nr. 36, § 1.
9. *Dignitatis humanae* nr. 1, *in fine*, vgl. hfdst 27.

Hoofdstuk 25 De geest van het concilie

Hoeveel dubbelzinnigheden en van het leerstellig geloof afwijkende oriëntaties hadden kunnen worden vermeden als Vaticanum II een dogmatisch en niet een zogenaamd pastoraal concilie was geweest!

En wanneer we de achtereenvolgende schema’s van de concilie-documenten aandachtig beschouwen, krijgen we in de gaten waar men naar toe wilde. Laat ik er een paar naar voren halen.

Het priesterschap van de gelovigen

Zeker, *Lumen gentium* maakt eerst onderscheid tussen het gemeenschappelijk priesterschap van de gelovigen en het ambtelijk priesterschap van de priesters¹. Maar dan volgen er vele bladzijden, waarin wordt gesproken over het priesterschap in het algemeen, waarin de twee dooreen gehaald worden of het priesterschap van de priesters wordt beschouwd als een van de functies van het gemeenschappelijke priesterschap².

Verheffing van het geweten boven de wet

Ook hier wordt eerst wel gezegd dat de mens zich aan Gods wet moet onderwer-

pen³, maar vervolgens wordt de vrijheid van de mens, het persoonlijk geweten⁴, verheerlijkt. Gewetensbezwaren⁵ laat men zo algemeen gelden dat men in verkeerd vaarwater terecht komt: “de mens mag niet gedwongen worden om in strijd met zijn geweten te handelen”. Wel, dat geldt alleen maar voor een juist gevormd geweten of voor een dat in de onoverwinnelijke dwaling gevangen zit!

Het gevolg is een neiging om het eigen geweten boven de wet te stellen, de subjectiviteit boven de objectieve orde, terwijl het toch overduidelijk is dat het geweten er juist toe dient om zich naar de wet te richten.

Een liberale definitie van de vrijheid

Voortdurend, en vooral in de verklaring over de godsdienstvrijheid, wordt er ook herhaald dat dwang en pressie uit den boze zijn. Vrijheid wordt gedefinieerd als afwezigheid van dwang⁶. Maar het is overduidelijk dat er geen gemeenschap mogelijk is zonder de fysieke druk van straffen of de morele druk van vrees voor straffen die in de wetten liggen opgesloten! Zonder discipline hebben we

anarchie. En Onze Heer Jezus Christus is zeker niet de laatste om dwang uit te oefenen. Is er een sterkere morele druk denkbaar dan deze: “wie niet gelooft, zal veroordeeld worden⁷”? De hel drukt op de gewetens, dat is iets goeds, en het is een pressie! Er zijn dus zeker goede en heilzame vormen van pressie!

Verwarring en gebrek aan samenhang

Bovendien wordt in *Dignitatis humane* geen onderscheid gemaakt tussen godsdienstige handelingen die al of niet buiten de staatsbemoedienissen vallen. Men zou onderscheid moeten maken tussen inwendige en uitwendige handelingen, handelingen in het privéleven en handelingen in het openbaar, en niet aan al die daden dezelfde vrijheid moeten toekennen⁸.

In een katholiek land heeft men toch wel het recht om te beletten dat valse godsdiensten zich in het openbaar manifesteren en mag men aan hun propaganda toch wel beperkingen opleggen!

Als de staat echt niet het recht heeft om op godsdienstig gebied tussenbeide te komen, dan hebben ouders ook niet het recht om een godsdienst op hun kinderen over te dragen en hun die op te leggen! Het zonder meer veralgemenen van de vrijheid op godsdienstig gebied moet uitlopen op absurde situaties!

Neiging tot godsdienstige onverschilligheid

Als men beweert dat iedere godsdienst een weg is naar God, of dat de staat niet geschikt is om een oordeel uit te spreken

over de waarheid van de een of andere godsdienst, zegt men dwaasheden die grenzen aan de ketterij van de onverschilligheid: de onverschilligheid van individu of staat ten opzichte van de ware godsdienst.

Dat het concilie met die onverschilligheid of de neiging daartoe is besmet, valt niet te ontkennen. Door de lof te zingen van het individuele geweten, door de geestelijke waarden van de andere godsdiensten op te hemelen en ze als heilsmiddelen te prijzen⁹, maakt men de mens godsdienstig onverschillig. Door, zoals Mgr. De Smedt deed, ongelofelijke onzin uit te kramen over de staat die ongeschikt zou zijn om over de godsdienstige waarheid te oordelen en dus niet in staat moet worden geacht om de ware God te erkennen, verspreidt men onverschilligheid en atheïsme van de staat.

Die geest en die verderfelijke leerstellingen werpen hun vruchten al af: onder de katholieken is er niemand meer die nog staande houdt dat in katholieke landen de

Mgr. De Smedt

staat de ware godsdienst moet erkennen en steunen door zijn wetten, en de verspreiding van valse godsdiensten moet beletten. Niemand meer!

Dat bijv. Columbia in 1966 nog voor 95% een katholiek land was, is te danken aan de staat, die door zijn grondwet de verspreiding van protestantse sekten verhinderde: een onschatbare steun van de katholieke Kerk! Door het geloof van de burgers te beschermen hebben de staatshoofden met hun wetten er zeker toe bijgedragen om miljoenen personen de weg naar de hemel te wijzen. Dank zij die wetten zullen zij het eeuwig leven bereiken! Maar nu is dat in Columbia afgelopen! Op aandrang van het Vaticaan, dat de godsdienstvrijheid van Vaticanum II wilde zien toegepast, is die grondwet afgeschaft! Tegenwoordig wemelt het in Columbia van de sekten. Het arme, simpele volk heeft geen verweer tegen de propaganda van protestantse sekten met handenvol geld en andere middelen, sekten, voortdurend in de aanval om de analfabeten te indoctrineren. Daar is geen woord van overdreven. Wel, is dat geen echte gewetensdwang door protestantisme en vrijmetselarij? Daar loopt de zogenaamde godsdienstvrijheid van het concilie op uit.

Neiging tot naturalisme

Lees hoofdstuk V van *Gaudium et Spes* over de internationale betrekkingen en organisaties, en over de vrede en oorlog. U vindt er vrijwel geen enkele verwijzing in naar Onze Heer Jezus Christus. Kan de wereld zich organiseren zonder

Onze Heer Jezus Christus en in vrede leven zonder de Princeps pacifer (de Vrededorst)? Onmogelijk! De wereld zucht vooral onder oorlog en opstand, omdat ze in zonde gedompeld is. Men moet haar dus op de eerste plaats de genade van Jezus Christus brengen, haar bekeren tot Onze Heer. Het vraagstuk van de vrede in de wereld kan alleen door Hem worden opgelost. Zonder Hem spreken we ijdele taal.

De commissie die de bovenbedoelde tekst heeft opgesteld stond onder voorzitterschap van Mgr. Hauptmann, rector van het Institut catholique van Parijs. Die commissie heeft in Zwitserland vergaderd met protestanten, omdat men door dat hoofdstuk iedereen naar de mond wilde praten en internationaal op het gevoel wilde werken. En dat alles zou bovenna-tuurlijk zijn en echt het stempel dragen van Onze Heer Jezus Christus?

Ik laat het hierbij. Ik wil niet beweren dat alles in dat concilie slecht is. dat er niet enkele mooie teksten in staan, het overwegen waard. Maar ik beweer, met de bewijzen erbij, dat er gevaarlijke en zelfs geheel foutieve teksten in voorkomen, stukken met een liberale, modernistische strekking die later hebben gevoerd tot kerkondermijnende hervormingen.

1. Nr. 10.
2. Nr. 11.
3. *Dignitatis humanae* nr. 2.
4. *Ibid.*, nr. 3.
5. *Ibid.*
6. *Gaudium et Spes* nr. 47, *Dignitatis humanae* nrs. 1, 2, 3 en 10.
7. *Mc* 16, 16.
8. *Vgl.* nr. 2.
9. *Nostra aetate* nr. 2, *Unitatis redintegratio* nr. 3, *Dignitatis humanae* nr. 4.

De Litanie van Onze-Lieve-Vrouw

Dignare me laudare te, Virgo Sacrata.

V. Geerebaert C.ss.R.
(Leuven, St.-Alfonsus-Drukkerij, 1930)

Machtige Maagd, bid voor ons.

Wie heeft niet een hoge opvatting gekregen van Maria's voorrechten en deugden, nadat hij de eretitels van de litanie tot nog toe heeft overwogen? Doch daarmee niet tevreden wil de H. Kerk ook onze liefde voor de Moeder van de mensen winnen en wijs als zij is door de ondervinding van vele eeuwen, weet zij de mens, die steeds zelfzuchtig is en zijn eigen voordeel zoekt, op een gevoelig punt te raken en roemt daarom in deze aanroeping Maria als machtige Maagd.

Doch komt deze eretitel de gezegende Moedermaagd wel toe? Moeten wij niet God alleen de Machtige noemen? Inderdaad God is machtig, ja, Hij is de Almacht zelf. Of houdt Hij niet de lotsbestemming van de wereld in handen? Is wel één schepsel op aarde of in de hemel in staat aan Zijn macht weerstaan? Hij toch gebiedt aan de elementen, en geheel de schepping wacht eerbiedig Zijn bevelen af: de peilloze diepten van de zeeën zowel als de gloeiende afgronden van de hel gehoorzamen op een wenk

Machtige Maagd

van Zijn hand. Hij brengt de volkeren tot kalmte of stort ze in onrust; Hij houdt de tronen van de vorsten staande of stoot ze omver; Hij leidt de veldslagen, Hij roept de wereldgebeurtenissen wakker en bekroont ze met een uitslag die alle menselijke

berekeningen in de war brengt. Wie liet de machtige legerscharen van de Egyptische Faraó door de golven van de Rode Zee verzwelgen? Wie liet het hoofd van de geduchte Holofernes vallen onder het zwaard van een zwakke Judith? Wie liet een Senecherib de prooi van wormen worden en brak de overmacht van de Turken door een handvol dappere christenen?

Zeker, schepsel als Maria is, is haar macht van nature onbeduidend, en aan haarzelf overgelaten, is ook de gezegende Moeder Gods machteloos als het zwakke riet, dat zelfs onder het zachte strelen van de zwoele zuiderwind moet buigen; maar de almachtige God omkleedde haar met Zijn sterkte en daarom groeide haar macht uit tot een machtige boom.

Hoe ook de felste stormen om de boom loeien, al wordt zijn kruin onder de machtige adem van de orkaan geschud, toch blijft zijn voet onbewogen in de bodem staan, terwijl hij zijn breed uitgegroeide takken vaderlijk houdt uitgespreid over het lage houtgewas dat onder zijn schaduw bescherming zoekt.

Nogmaals uit haarzelf vermag Maria niets en daarom kan de Moeder van de Heer niet op eigen krachten roemen; maar toch werd haar een macht geschonken, zo groot, dat zij de bewondering van de hemelse geesten wekt. Zeer treffend tekent de H. Efreem haar macht met de benaming “omnipotentia supplex”, de smekende almacht. Wat immers Maria uit haarzelf niet vermag, dat vermag zij door de invloed, die zij als Moeder Gods uitoefent op het hart van haar Zoon.

En wie kan dat verwonderen?

Of is het geen onbetwistbare waarheid dat de heiligen veel bij God vermogen? Zij zijn immers Zijn vrienden en God heeft hen lief als een vader zijn kinderen. Zij zijn bovendien Gods uitmuntendste kinderen, daar zij altijd, overal en in alles Zijn Wil hebben volbracht en zich hebben uitgeput om God genoeg te geven. Maar als de invloed van de heiligen reeds zo machtig is op het hart van God, welk een kracht moet er dan niet uitgaan van de voorspraak van Maria? Noem mij slechts één wezen in de hemel of op aarde, wiens heiligheid met die van haar kan vergeleken worden. Alle heiligen, zonder uitzondering, kwamen als vijanden van God te wereld, besmeurd als zij waren door de smet van de erfzonde; alle heiligen hebben zich ook gedurende hun leven schuldig gemaakt aan fouten. Laten die fouten slechts onvolmaaktheden geweest zijn, het waren en bleven toch tekortkomingen tegenover de goede God. Van enige heiligen is het zelfs bekend dat zij zich aan zware zonden hebben schuldig gemaakt; en hoe hoog zij later ook in de heiligheid zijn gestegen,

het blijft toch waar dat God hen eerst uit het slijk van de zonde heeft moeten opheffen.

Op de donkere achtergrond van die fouten en zonden verschijnt in overheerlijke glans, de smetteloze en maagdelijke figuur van Maria: nooit werd haar ziel door de erfzonde besmeurd en in haar leven heeft de ademtucht van de zonde zelfs niet langs haar ziel gegleden. Haar liefde tot God is tot een hoogte gestegen, waarop zelfs de verhevenste engelen en de heiligste uitverkorenen zouden duizelen. Als het nu waar is, dat de graad van heiligheid en liefde Gods de maatstaf is van de invloed op Gods hart, hoe machtig moet Maria's voorpraak dan niet zijn!

Is nu Maria reeds zo invloedrijk bij God, omdat zij het heiligste van alle schepselen is, wie zal in staat zijn de kracht van haar bemiddeling te schetsen, als hij bedenkt, dat Maria bovendien nog de Moeder is van Jezus? Haar verhouding tot de Almachtige blijft in eeuwigheid een verhevener en inniger karakter bewaren dan die van de overige heiligen; want hoe vurig deze laatsten ook door God worden bemind en hoe verheven hun deugd ook zijn moge, zij zijn en blijven slechts dienaren van de Allerhoogste, terwijl Maria alleen er zich op mag beroemen, Zijn Moeder te zijn. Wel is waar noemt zij zich in haar nederigheid de dienstmaagd van de Heer; maar dat neemt niet weg dat zij ook Zijn waarachtige Moeder is en een Moeder, zo volmaakt, dat zij het ideaal van alle moeders moet genoemd worden.

Of vergat zij zichzelf niet om zich geheel voor haar Kind op te offeren en bleef zij Hem niet trouw met al haar toewijding in ogenblikken van lijden en beproeving? Met Hem vluchtte zij naar Egypte om haar Jezus aan het moordend staal van Herodes te onttrekken. Zij was troosteloos toen haar Kind in Jeruzalem achtergebleven was en rustte niet met zoeken voordat zij Hem in de Tempel had teruggevonden. Zij stond ook op de top van Calvarië om haar stervende Zoon door haar tegenwoordigheid te troosten.

Doch was Maria het ideaal van alle moeders, daar was ook nooit een kind dat Jezus in Zijn tedere liefde voor Zijn Moeder evenaarde. Het is wel jammer, dat het Evangelie zo goed als zwijgt

waar wij zo graag een tipje van de slui-
er zagen opgelicht, om de wederzijd-
se innige verhouding van Moeder en
Kind te kunnen bewonderen. Wilt u
zich echter een oordeel vormen over
de liefde die Jezus voor Zijn Moeder
koesterde, begeef u dan naar Calvarië.
Daar hangt de Verlosser aan het hout
van het kruis geslagen: Zijn lichaam is
van het hoofd tot aan de voetzolen één
wonde; maar de foltering van Zijn
ziel zijn nog ontzettender dan die van
Zijn lichaam. Zo vreselijk voelt Hij
zich van Zijn hemelse Vader verlaten,
dat de droeve klacht Hem over de lip-
pen komt: “Mijn God, mijn God, waar-
om hebt Gij Mij verlaten!” En zie, in
die uiterst pijnlijke ogenblikken, in
die bange strijd, vergeet Hij Zijn ei-
gen lijden om aan Zijn diepbedrukte
Moeder te denken en haar toekomst
te verzekeren: Hij vertrouwt haar toe
aan de tedere zorgen van de liefdevolle
leerling, en hem geeft Hij de opdracht,
voor Maria als voor zijn eigen moeder
zorg te dragen.

En die innige verhouding van
moeder en kind, zou zij wellicht in de
hemel hebben opgehouden of zou die
verkoeld zijn? Onmogelijk, ook in de
glorie blijft Jezus in eeuwigheid mens
en het kind van Maria en de allerheil-
igste Maagd blijft voor eeuwig Zijn
Moeder.

Wanneer een koning het verzoek
van Zijn Moeder zou afslaan, roept
dan de gehele wereld daarover geen
schande? Zo voelt iedereen, dat een
rechtgeaard kind graag het verzoek
van zijn moeder inwilligt. Daarom
kan nooit in de geest van een christen
de gedachte opkomen, dat Jezus een
verzoek van Zijn gezegende Moeder

zou afwijzen; Zijn liefde voor Ma-
ria is daarvoor te groot en te innig,
en daarom moet onze Hemelmoeder
noodzakelijkerwijze almachtig zijn op
Zijn hart.

Terecht verklaart dan ook de H. Alfon-
sus: “Wat God vermag door Zijn Wil
alleen, dat vermag Maria door haar
gebed”; “het is voldoende, o Maria,
roept de H. Bernardus uit, dat gij door
uw gebed onze voorspraak zijt, opdat
geschiede wat wij wensen” *velis tu, et
omnia fient*. En de H. Antoninus ge-
tuigt op zijn beurt: “Het is onmogelijk
dat Gods Moeder niet verhoord zou
worden”. Wel het krachtigst geeft de
H. Petrus Damianus de macht van Ma-
ria weer met deze woorden; *accedis,
non rogans, sed imperans*, uw gebed
o Maria, is eerder een bevel dan een
verzoek!

Met Maria’s heiligheid en haar godde-
lijk Moederschap vormt ook haar hoge
titel van Medeverlosseres van het zon-
dige mensdom als een nieuwe schakel
in de gouden keten van haar macht.

Om niet in herhalingen te vallen,
– want dit voorrecht van de Moeder
van de Heer hebben wij reeds breed-
voerig behandeld – willen wij slechts
dit ene aanstippen: als Medeverlosse-
res kan zij rechten laten gelden om die
genaden, die toch ook de hare zijn, als
het ware naar willekeur uit te delen,
en haar macht kan niet heerlijker tot
uiting komen dan juist in die vrije uit-
deling van de genaden.

Met recht dus wordt Maria de mach-
tige Maagd genoemd en haar macht is
zo alomvattend dat zij niet slechts in

de hemel, maar ook op aarde en zelfs in de hel geëerbiedigd wordt. Van haar werd voorspeld, dat zij de kop van de duivel zou verpletteren; en dit heeft zij niet slechts één enkele keer gedaan, toen zij aan de wereld de Verlosser schonk, zij doet het nog voortdurend, want steeds houdt zij door haar machtige hiel de vijand van het menselijk geslacht in bedwang.

Dat Maria ook op aarde haar macht ten volle uitoefent, straalt reeds zonnelklaar uit dit ene getuigenis van de H. Kerk: “Gij alleen, o Maria, hebt alle ketterijen uitgeroeid!”

En ligt dit niet voor de hand?

Kan Maria wel iets vuriger verlangen dan de zaligheid van de zielen, waarvoor zij en haar goddelijk Kind zo ontzettend hebben geleden? En de

vruchten van dit lijden mag zij pas dan oogsten, wanneer de zielen in de hemel van de zaligheid zeker zijn. Welnu, niets sleept zoveel zielen naar de eeuwige afgrond als de ketterij; Maria moet haar daarom haten en alle krachten inspannen om haar uit de wereld te verbannen.

Wat van de ketterij geldt, geldt ook van de bekoring. Brengt ook zij niet vele zielen ten val, en dreigt zij niet de Verlosser en de Medeverlossers van de vruchten van hun lijden te beroven? Vandaar moet Maria in al haar kracht oprijzen om de helse bekoorder te bestrijden. “Zalig,” zegt dan ook de H. Alfonsus de Liguori, “wie in de bekoring de naam van Maria heeft aangeroepen, hij kan zeker zijn de vijand te hebben overwonnen”.

Gebed: O goede Moeder Maria, rusteloos ligt de duivel op de loer, om de H. Kerk afbreuk te doen en zielen te verderven; door alle eeuwen heen toch heeft hij zich van de dwaalleer bediend, om zoveel mogelijk de geesten van de weg van de waarheid af te leiden, terwijl hij de hulp van de zinnelijke wereld inriep om de harten te verstrikken.

O wil toch over de Kerk en haar leden waken; duld niet, dat één enkele ziel door de dwaling ellendig omkomt of zich door de duivel laat verleiden om rampzalig verloren te gaan. Amen.

Oefening: Elke dag opnieuw de Paus, de H. Kerk en de onsterfelijke zielen aan Maria aanbevelen.

.... *wordt vervolgd* ...

M.I. Nieuwsbrief

Mededelingen

Het ledenbestand

We zijn inmiddels met een mooi aantal Ridders van de Onbevleete in Nederland, te weten 45; laten we echter bidden dat de M.I. zich verder uitbreidt en er nog nieuwe leden zullen toetreden. Het is een grote eer te mogen behoren tot de rangen van het leger van O.L. Vrouw en een voorrecht door haar gekozen te zijn om onder haar banier te vechten. Verheugen we ons erover, zijn we dankbaar voor alle genaden en gedragen we ons waarlijk als Ridders.

Voor diegenen die twijfelen of erover denken lid te worden: meldt u zich bij een pater om dit te bespreken. Zelfs al zou men de enige zijn, dan nog is het zeer goed toe te treden. Herinneren we ons dat de M.I. in Nederland begonnen is met slechts één gelovige die om de toewijding vroeg en zie wat er uit voortgekomen is. En men trekt anderen wellicht ook over de streep door zelf toe te treden!

Een nieuwe website

Er is inmiddels al enige tijd een Nederlandstalige website van de M.I. in

de lucht, opgezet door een M.I. lid met goedkeuring van en in samenwerking met de 'International Site of the M.I.' uit Zwitserland. Het adres is:

www.militia-immaculatae.nl

Hier vindt men algemene informatie zoals over de geschiedenis van de M.I. en haar stichter maar ook boeken en artikelen die men aan kan schaffen.

Op de internationale website van de M.I. is de Wonderdadige Medaille te koop, maar men kan ze ook bestellen bij Pater J. Verlinden te Antwerpen. Zijn medailles hebben een Nederlandstalige opdruk (i.p.v. Latijns) en zijn 25 mm (i.p.v. 17 mm). Als men zich onderling organiseert, kan men voordelig kopen, en zo steunt men tevens de M.I. ofwel de paters. Als men dit echter niet kan of wil, dan gelieve men zich te wenden tot de heer Eric Verbeek: een ander M.I. lid stelt namelijk kosteloos medailles ter beschikking aan M.I.-leden indien nodig.

In de entree van de diverse kerken zullen nog Nederlandstalige foldertjes komen te liggen die voor het apostolaat van de M.I.-leden bestemd zijn. Deze worden gratis ter beschikking gesteld speciaal voor dit doel.

Een maandelijks H. Mis

Pater K. Huysegems draagt maandelijks een H. Mis voor de uitbreiding van de M.I., voor al haar leden en hun intenties, en ook om dank te brengen en nieuwe genaden af te smeken. Mochten er leden zijn die graag een keer hun bijdrage hieraan willen leveren door het stipendium van die Mis te betalen, dan kunnen ze daarvoor contact op met Pater Huysegems. De Missen vallen de komende twee maanden op dinsdag 2 juli om 18.30 uur te Gerwen en op zaterdag 31 augustus om 08.00 uur in de toren te Gorcum bij aanvang van de Bedevaart Gorcum-Den Briel. Als men een Mis niet kan bijwonen, kan men zich nog altijd in de geest hiermee verenigen en al zijn intenties op de pateen leggen.

Kopij

Het is natuurlijk altijd stichtend om verhalen van lang geleden of ver weg te lezen over wonderen die gebeurd zijn met betrekking tot de Wonderdadije Medaille, maar het zou ook mooi zijn als leden een bijdrage zouden willen leveren aan deze pagina's in het Informatieblad door hun persoonlijke belevenissen te delen met de anderen en zo wellicht ook het vuur van het apostolaat bij medeleden brandend te houden. Er zijn vast mensen onder ons die een mooi voorval hebben meegeemaakt, waar overduidelijk de genade zijn werk deed, of die voorbeelden of ideeën hebben om de medaille te verspreiden. Zo is er een student onder ons die op verschillende plekken in zijn onderwijsinstelling medailles ver-

stopt, bijvoorbeeld in een algemeen mededelingenbord waar ook wel eens de nodige aanstootgevende publicaties hangen. Alle kopij is welkom en kan naar een pater verstuurd worden, maar let op, dat het op een discrete manier aangeleverd wordt, zodat niemand in verlegenheid gebracht kan worden.

Verhaal: de IJzeren Nek

Dit verhaal vindt plaats in China, in het vicariaat van Tché-ly, 30 oktober 1923. Drie mannen, die door struikrovers gevangen zijn genomen, zijn verplicht, onder bedreiging, hen naar het dorp Jetten te brengen, dat de struikrovers willen plunderen. Niet gehoorzamen betekent de dood, dus ze vertrekken, maar nauwelijks bij het dorp aangekomen, beginnen ze alle drie uit alle macht te schreeuwen: "Struikrovers!" Er wordt alarm geslagen en het dorp kan veiligheidsmaatregelen nemen, waardoor er niet meer geplunderd kan worden. Onmiddellijk worden de drie ter dood gebracht. De eerste sterft, het hoofd afgehakt. De tweede krijgt een diepe snede door de keel en kan toch nog het Doopsel ontvangen alvorens te sterven. De derde echter draagt de Wonderdadije Medaille om de hals en al slaan de rovers erop los, de één na de ander, zijn hoofd wil er niet af. Slechts de kraag van zijn jasje is beschadigd. Verbaasd bij het zien van dit wonder verwensen de rovers deze christen, stoppen hem toch maar enige muntjes toe en sturen hem weg: "Jij hebt werkelijk een ijzeren nek!" Sindsdien heette hij "IJzeren Nek". (Brief van Pater Bruno, missionaris van de Lazaristen, gepubliceerd in 'Les Rayons' 1924)

Een praktisch puntje over onze toewijding aan Maria

Pater Kolbe zegt in zijn commentaar op de akte van toewijding dat “het H. Hart van Jezus de Liefde van God is voor de mensen”. Deze liefde uit zich al in de kribbe en vervolgens tijdens het hele leven van de Redder, maar vooral op het Kruis en in de Eucharistie. Toch is dit niet alles: “De Liefde van het goddelijk Hart uit zich ook doordat Jezus ons Zijn eigen Moeder heeft gegeven” (conferentie 28-6-1936), een buitengewoon bewijs van de Liefde van God voor de mensen. Waarom echter heeft Jezus ons Zijn Moeder gegeven? “Dat is,” zegt Pater Kolbe, “opdat wij Hem kunnen beminnen met haar Hart; niet met ons eigen armoedig hart, maar met haar Onbevlekt Hart”.

De H. Louis-Marie Grignion de Montfort zegt in zijn Verhandeling van de Ware Devotie tot Maria: “O! Hoe gelukkig is de mens, die alles aan Maria heeft geschonken, die in alles en voor alles op Maria vertrouwt en zich geheel in haar verliest! Hij behoort geheel aan Maria en Maria behoort geheel aan Hem.”(no. 179)

Deze woorden helpen ons om de zin van onze toewijding beter te begrijpen. Ja, wij hebben door de toewijding alles gegeven aan de Onbevleete en meer speciaal ons armzalig hart, maar in ruil daarvoor behoort de Onbevleete ons toe en meer in het bijzonder haar Hart dat brandt van liefde! Wij kunnen dus God liefhebben met de liefde van

de Onbevleete zelf, die “de meest volmaakte liefde is waarmee een schepsel zijn God kan liefhebben”(conferentie 28-6-1936). Dit gebeurt in die mate waarin wij onszelf overgeven aan de Onbevleete en haar laten leven in ons.

En hoe moeten we dan ons apostolaat beschouwen? Vanuit hetzelfde gezichtspunt antwoordt pater Kolbe ons: men moet “de Onbevleete binnenleiden in het hart van de mensen, opdat zij daar de troon opricht van haar Zoon, opdat zij de mens ertoe brengt Hem te leren kennen en opdat zij hen van liefde ontvlamt voor het H. Hart van Jezus.” (brief van 28-2-1933)

Inderdaad, laten we ervan overtuigd zijn: “Daar waar de Onbevleete aanwezig is, daar versterkt zich zonder twijfel het Rijk van het H. Hart van Jezus”. (brief van 21-1-1924)

Een heleboel mensen doen echter niet aan apostolaat, omdat ze er op een menselijke manier tegenaan kijken, alsof het een menselijke activiteit is. Men denkt vaak dat men over kwaliteiten moet beschikken als redenaarskunst en veel verstand en het vermogen om te overtuigen, te discussiëren en te argumenteren. Men vergeet dan dat het apostolaat een bovennatuurlijk werk is, een werk van genade. Deze manier om de zaak als natuurlijk te bekijken leidt ofwel tot eigenwaan of tot ontmoediging.

Wij zijn echter een instrument in de handen van de Onbevleete, de Middelaars van alle Genade, en wij mogen meewerken aan een resultaat dat onze natuurlijke krachten te boven gaat, te weten de bekering van de naaste. Uit onszelf zijn we niet in staat een ander te bekeren, want dat is het gevolg van de genade. Maar als de Ridder zich bij voorbaat of bij gelegenheid in de geest

in de handen van de Onbevleete plaatst om mee te werken aan haar plan en dan de medaille met uitleg geeft, dan is hij een doeltreffend instrument van de Onbevleete om via hem genade te verlenen aan een ziel om die te bekeren. Als we dit inzien dan beseffen we ook wat onze ware plaats is en dit behoedt ons weer voor ontmoediging en houdt ons tevens nederig.

Het leven van Pater Maximiliaan Kolbe

Hier volgt het relaas van het leven van Pater Maximiliaan Kolbe, de oprichter van de M.I., die met zijn leven en dood getuigenis aflegde van zijn liefde tot God en de naaste. Het verhaal zal in het Informatieblad gepubliceerd worden in meerdere delen wegens de lengte. Dat zijn leven ons mag stichten en inspireren om altijd maar te groeien in de devotie tot de Onbevleete en zo mee te werken aan de uitbreiding van haar Rijk in de harten van de mensen.

Zijn kinderjaren (1894-1907)

De ouders van Maximiliaan Kolbe heetten Julius Kolbe en Maria Dabrowska, dochter van een wever. De vrome moeder wenste als kind al in een klooster in te treden, maar de enkele kloosters die er in die tijd nog bestonden waren rijk en niet van plan een arm meisje op te nemen. Daarop bad Maria dat God haar een man zou schenken die niet vloekte, geen alcohol gebruikte en zijn vertier niet zou zoeken in een café. God verhoorde haar en zij trouwde met Julius, een wever en een man naar haar hart. Beiden waren zij vurig katholiek en lid van de Derde Orde van de Franciscanen.

In 1892 werd hun eerste kind, Frans, geboren en dan in 1894 Raymond, onze pater Maximiliaan. Het arme gezin ver-

huisde van een kamer naar een huisje en opende een winkeltje. Twee jaar nadien werd de derde zoon Joseph geboren en daarna nog twee jongentjes, die echter vroeg gestorven zijn. Na enkele jaren werd moeder Kolbe verloskundige van het dorp.

Raymond had van nature een levendig, onstuimig temperament, geneigd tot plotseling opkomende reacties en kop-

pigheid en hij was af en toe wat trots. Ongetwijfeld heeft hij hard moeten vechten om zichzelf de baas te worden en zijn karakter onder controle te krijgen. In zijn later leven viel hij immers op door zijn buitengewoon zachte, milde, vaderlijke houding. De strenge opvoeding die hij thuis kreeg, zal hierbij zeker hebben geholpen. Zijn moeder getuigde dat hij de gehoorzaamste van de drie was en gewillig straffen accepteerde.

Toen zij hem op een keer toesprak: “Jongen, ik weet niet wat er van jou terecht moet komen, als jij niet beter oppast”, heeft dit zo’n indruk op Raymond gemaakt dat hij geheel van gedrag veranderde. Hij bad veel, stil teruggetrokken bij een klein altaartje in huis. Ook ging hij vaak naar de kerk om bij het Maria-altaar te bidden. Zijn moeder bemerkte zijn ingetogenheid, zijn ernst en zijn tranen wanneer hij bad. Zij ondervroeg hem daarop en na een aanvankelijk stilzwijgen vertelde Raymond dan toch aan zijn moeder dat hij vaak aan de heilige Maagd had gevraagd wat er dan toch van hem terecht zou komen. Toen hij dan op een keer in de kerk was, verscheen de heilige Maagd hem met twee kransen in de handen: een witte en een rode. Zij keek Raymond lief aan en vroeg of hij die twee kransen wilde hebben. De witte betekende dat hij zou volharden in de reinheid, de rode dat hij als martelaar zou sterven. Hij heeft toen geantwoord dat hij ze allebei wel wilde hebben, waarop Maria hem nogmaals lief aankeek en verdween. Vanaf toen nam Raymond zich voor steeds braver te worden.

De ouders hadden hun oudste zoon echter aan God aangeboden en lieten hem studeren voor priester. Raymond moest thuisblijven om te helpen en later het werk van zijn vader overnemen. Er was niet genoeg geld om beide zonen te laten studeren. Raymond gehoorzaamde aan zijn ouders in alle edelmoedigheid en eenvoud en hielp graag in het huishouden.

Door een ‘toevallige’ samenloop van omstandigheden ontdekte de plaatselijke apotheker dat Raymond begaafd was, zeer ijverig en bijdehand. Hij bood aan hem les te geven en aan het eind van het schooljaar slaagde Raymond glansrijk voor een toelatings-examen voor de handelsschool en kwam in dezelfde klas als zijn oudere broer.

Zijn religieuze vorming

Op een dag werd er een missie gehouden door de paters Minderbroeders Conventuelen, die bekend maakten dat er een college geopend was te Lemberg in Oostenrijk, waar jongens, die in de Orde van Sint Franciscus wilden intreden, konden gaan studeren. Raymond en zijn oudere broer Frans werden er aangenomen en studeerden er enkele jaren. Raymond was ijverig en gewetensvol, gehoorzaam, gediensstig voor zijn makkers en vriendelijk en beleefd. Hij glimlachte gemakkelijk en was vrolijk. Hij werd op zijn zestiende toegelaten tot het noviciaat, waarbij de paters hem de naam Maximiliaan wilden geven, een koninklijke en voorname naam in het oude Oostenrijk.

Hun jongste broer Joseph ging ook het klooster in. Het huis was toen leeg en de vader en moeder besloten in overleg met hun geestelijk leidsman ook in te treden; vader vond een plek als oblaat in het klooster van Krakau en moeder bij de Benedictinessen in Lemberg, dicht bij haar twee zonen. In september 1910 ontving Raymond het habijt en werd zijn naam veranderd in Maximiliaan. Na een korte studietijd in Krakau werd Raymond in oktober 1912 naar Rome gestuurd. Hij studeerde er filosofie en theologie. In zijn ziel ontkiemden de mooiste en heerlijkste deugden door de wil om iedere dag hierin vooruit te gaan, zoals de gehoorzaamheid, de armoede, de totale en kinderlijke overgave aan de Onbevleete Maagd, een diepe godsvrucht en een grote liefde voor de confraters, de nederigheid en zachtmoedigheid en een ongerepte reinheid.

De Ridderschap van de Onbevleete

In het Rome van toen triomfeerde echter destijds de vrijmetselarij; er was sprake van de meest duivelse propaganda tegen het katholicisme en de godsdienst. Bij het feest van de tweehonderdste verjaardag van de terechtstelling van de ketter Jordaan Bruno

werd een optocht met godslasterlijke afbeeldingen op touw gezet: de satan die Michaël overwint en onder zijn voeten heeft en op spandoeken leuzen als “Satan zal heersen over het Vaticaan, de paus zal zijn dienaar worden”. Frater Maximiliaan doorzag de vrijmetselarij als een politiek monster met duizenden klauwen, dat geleidelijk de regeringen van de verschillende staten naar zich toe trok, een sluipende, slopende sekte, wier hoofdprogramma haat en vervolging tegen Christus en Zijn Kerk voorschreef.

Duidelijk zag frater Maximiliaan in de voorspelling van het Boek van de Schepping: “God sprak tot de slang: Ik zal vijandschap stellen tussen u en de vrouw, tussen uw geslacht en het hare. Zij zal u de schedel verpletteren en u zult haar hiel belagen”, de verdeling van de wereld in twee kampen. De zonen van het licht en de kinderen van de duisternis, de stad Gods en de stad van Satan, de Kerk en de antikerk. In de vrijmetselarij herkende hij de voortdurende incarnatie van de helse krachten, die onverpoosd de Kerk aanvallen niettegenstaande het krachtig verweer van de kinderen van het licht.

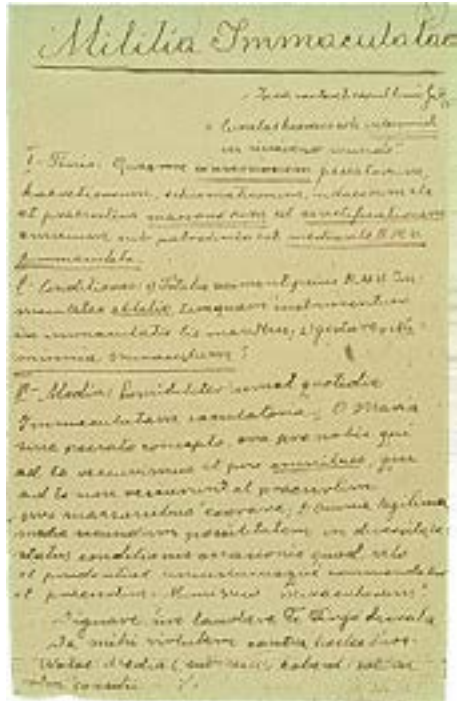
Naar aanleiding hiervan ontstond bij frater Maximiliaan langzaamaan het plan tot het stichten van een godvruchtige vereniging, waarvan de leden niet alleen zouden bidden maar ook vechten. Met zes confraters hield hij bijeenkomsten en hield hen voor dat zij daden moesten stellen, omdat ze sterkere wapens hadden dan de vijanden; zij konden immers vertrouwen op de Onbevleete, die alle ketterijen heeft

overwonnen. De naam “Ridderschap an de Onbevleete” of Militia Immaculatae (M.I.) werd op één van deze vergaderingen gekozen.

Toen tijdens een meditatie in de kapel de rector sprak over de bekering van de Jood Alfons Ratisbonne, die dag 75 jaar geleden, en over de grote invloed die de Wonderdadige Medaille daarop heeft gehad, was het opeens duidelijk voor frater Maximiliaan dat deze medaille het wapenschild moest zijn van de leden. Op 16 oktober 1917 stelde frater Maximiliaan op een klein stukje papier het programma van de Ridder-schap op, dat door zes confraters en hemzelf werd goedgekeurd en onder-tekend. De enige priester onder hen zegende de medailles en legde die de nieuwe Ridders op. Daarna gingen zij naar de kapel, zij knielden neer voor het altaar van de Onbevleete aan wie zij zich toewijdden en zo werd officieel de Ridder-schap van de Onbevleete ge-sticht, alles met goedkeuring van pater rector van het seminarie.

Zijn eerste priesterjaren

Op 28 april 1918 werd Maximiliaan priester gewijd en las de volgende dag zijn eerste H. Mis op het altaar van het mirakel dat ons herinnert aan deze beroemde bekering van Alfons Ratis-bonne. Na de oprichting volgde er een jaar vol moeilijkheden waaronder de Spaanse griep en men sprak niet meer over de M.I. Door tussenkomst echter van de rector en de aartsbisschop werd Paus Benedictus XV persoonlijk inge-licht over de M.I. en verleende daarop zijn zegen en aanmoediging aan dit ini-

De stichters van de M.I., Maximiliaan linksachter

tiatief. Hierdoor sloten veel studenten van het college zich aan en het aantal leden groeide. Na drie jaar werd ten slotte de kerkelijke goedkeuring verleend aan de M.I. Pater Maximiliaan Kolbe was toen weer in Polen. Later werd Rome de hoofdzetel van de M.I. en werd het mogelijk ook elders afdelingen op te richten, die met Rome verbonden bleven.

In het artikel in het Informatieblad nummer 306 van september-oktober 2018 zagen we reeds wat het doel is van de M.I., de graden die er bestaan, de verplichtingen die men heeft, de middelen om te strijden enz. Hier gaan we daar dus verder niet dieper op in. Wel moge duidelijk zijn dat de oprichting van de M.I. een werk van de Voorzienigheid is, die juist plaatsvond in het jaar 1917 toen ook Maria verscheen te Fatima. Daar vroeg Maria om liefde, eerherstel en tegelijkertijd om toewijding van het mensdom aan haar Onbevlekt Hart; in Rome schonk Pater Kolbe het leven aan een werk van liefde, eerherstel en toewijding aan Maria, als eerste van de Ridders van de nieuwe mariale kruistocht. Te Fatima moedigde de heilige Maagd de kinderen aan te geloven, te hopen en te beminnen en te Rome zwoeren de eerste Ridders van de M.I. geloof, hoop en liefde aan de Onbevlekte en het bekende dagelijkse schietgebedje. Laat ons nu verder gaan met het leven van Pater Kolbe.

Pater Kolbe gaf les in de kerkelijke geschiedenis aan het professoraat van de Orde in Krakau, maar nauwelijks twee maanden later lag hij daar al in het ziekenhuis met hoge koorts wegens een

ziekte aan de longen, waarop ook nog eens een algemene inzinking volgde. Wel bleef hij verbonden aan het klooster in Krakau en hoorde daar biecht en hield korte toespraken. Deze gebruikte hij om op kleine schaal het sociale apostolaat van de Ridderschap voor te bereiden. Van de bisschop en de pater provinciaal ontving hij toestemming de M.I. te verspreiden. Er werden Maria-groepen gesticht, onder andere bij studenten en soldaten. Om het contact te kunnen houden, wilde Pater Kolbe een tijdschrift uitgegeven, “De Ridder van de Onbevlekte”.

Echter, Pater Kolbe kreeg tuberculose en werd opgenomen in het sanatorium in Zakopane, een stad in Polen. Hij was altijd al wat ziekelijk: hij werd geplaagd door zware migraine, leed aan bloedarmoede en heeft koudvuur gehad aan een wijsvinger. Nadat Pater Kolbe aanvankelijk leek op te knappen en af en toe terug mocht voor een vergadering van de M.I. of een retraite, kreeg hij last van bloedspuwingen. Beide longen waren zwaar aangetast, en lange en werkeloze maanden in het sanatorium werden zijn deel.

Tallose malen moest hij zo gedurende jaren aan zijn eigen wil verzaken om zich te voegen naar de wil van de Onbevlekte. Door zijn voorbeeld van onbegrensd vertrouwen in en zijn kinderlijke overgave aan de Onbevlekte was hij een voorbeeld voor de Ridderschap. Pater Kolbe meende zelfs, dat de Ridderschap gebouwd moest worden op de weg van tegenspraak: zij zou volgens hem veel vruchtbaarder worden door miskenningen en tegenstand.

Ondertussen benutte Pater Kolbe zijn tijd in het sanatorium door ook daar conferenties te organiseren en zo van gedachten te wisselen over het geloof, voornamelijk met universiteitsstudenten en intellectuelen. Het apostolaat was volgens hem een weerkaatsing van en een overvloed aan liefde die in het hart brandt. Verschillende mensen bekeerden zich en lieten zich dopen. Ook correspondeerde hij met zijn broer Alfons die weldra tot priester gewijd zou worden. Middels zijn brieven wist hij Alfons te heiligen en te vormen naar de geest van de M.I.

Het eerste nummer van “De Ridder an de Onbevlekte”

Rond Kerst 1921 keerde Pater Kolbe eindelijk vrij van koorts terug naar Krakau. Vrijwel direct begon hij daar met de uitgave van een tijdschrift, “De Ridder van de Onbevlekte”. Pater Kolbe beseftte dat hij, net als de vijand, zich moest bedienen van de nieuwste uitvindingen om Gods glorie te verkondigen, zoals radio en pers. Het tijdschrift had als doel de leden van de M.I. bijeen te houden, hen vurig te houden en alle families tot de Onbevlekte te brengen.

Het begin was financieel gezien moeilijk en het eerste nummer verscheen zelfs zonder kافت. Zijn overste steunde hem echter, ondanks dat het leek dat zijn plannen zijn krachten te boven gingen. Het tijdschrift oogstte veel kritiek en meerdere broeders lieten Pater Kolbe in de steek, wat hem veel leed veroorzaakte. Echter met een grote heldhaftigheid en vurige liefde voor de

Onbevlekte zette Pater Kolbe door en overwon zo de moeilijkheden.

De eerste nummers werden in gewone drukkerijen gedrukt en verschenen in een oplage van 5.000 exemplaren per maand. Het tweede nummer telde echter reeds een oplage van 10.000 en het zesde nummer een oplage van 50.000, waardoor verschillende drukkers moesten worden ingeschakeld. Uiteindelijk werd er daarom voor het klooster een drukmachine aangeschaft van de opbrengst van giften.

In 1922 verliet Pater Kolbe met de drukkerij het klooster van Krakau om verder te gaan in het klooster van Grodno, waar geen studenten waren die afgeleid werden door het geluid van de machines en waar ook veel meer ruimte was. Een jaar later was al die ruimte alweer geheel in beslag genomen door de drukkerij en men moest uitbreiden in verband met nieuwe roepingen. “De Ridder” had inmiddels een oplage van 60.000 per maand en er werkten 17 broeders. Pater Kolbe was niet langer meer directeur van de M.I., maar er werd een provinciaal afgevaardigde aangesteld. Pater Kolbe kon dus we-

derom de deugd van gehoorzaamheid beoefenen...

In de winter van 1925 werd Pater Kolbe echter weer opgenomen in het sanatorium te Zakopane met de verschijnselen van tuberculose. Pas in april 1927 kwam hij weer terug. In de tussentijd is zijn naar Grodno verplaatste broer Pater Alfons zijn vervanger. Bij terugkomst van Pater Kolbe bleek Grodno te klein te zijn geworden voor de Ridderschap en het tijdschrift, dat inmiddels een oplage had van 100.000 exemplaren. Om een indruk te geven: met moeite kon men zich door de gangen bewegen vanwege de papiervoorraad, die daar opgeslagen moest worden en de stapels gedrukte exemplaren van de tijdschriften, die op verzending wachtten. De cellen van de paters en de broeders, op zich al onvoldoende, doordat het aantal broeders zich intussen sterk had uitgebreid, waren veranderd in werkplaatsen bezet met grote werktafels en voorraden lood, die men nodig had voor de linotypes en intertypes. De machines stonden opgesteld in wat vroeger de keuken en de refter waren. 's Avonds werden de bedden in de verschillende "werkplaatsen" klaargemaakt!

De stichting van Niepokalanow

Pater Kolbe zag toen kans om een prins, genaamd Drucki-Lubecki, een bekende groot-grondbezitter van die streek, te interesseren voor de zaak van de M.I. en hem een terrein in de nabijheid van Warschau ter beschikking te stellen, waarop de drukkerij van Grodno geplaatst werd en een nieuw klooster gebouwd werd. Dit

is de stichting van Niepokalanow, de Stad van de Onbevleete. Naast de drukkerij waren er een kapel, een klein seminarie, een noviciaat, de administratie, een ziekenafdeling,

De Stad van de Onbevleete

een elektrische centrale, werkplaatsen voor smeden, timmerlui, schoenmakers en kleermakers, de keuken, wasserij, bakkerij, een eetzaal voor 1.000 personen, nog een apart gebouw voor de brandweer en verder een spoorwegstationnetje. Wat betreft de brandweer, dient nog opgemerkt te worden dat deze ook het bevel voerden over de brandweerkorpsen van de dorpen uit de omgeving, omdat zij meestal het eerst arriveerden bij branden in de wijde omtrek.

Naast het blad “De Ridder van de Onbevleete” bestonden er 7 andere tijdschriften alsmede talrijke boeken over heiligen, de opvoeding en pastorale en ascetische werken. Alles diende ter verheerlijking van de Onbevleete. Het volk werd zo onderricht en opgevoed in de katholieke leer, het werd gevormd in de christelijke gebruiken en voorschriften, de Kerk werd verdedigd tegen de aanvallen van de vrijmetselaars, de heidenen en de radicalen, die met hun zogenaamde secularisatie de Kerk zouden willen vernietigen.

Krantenverkopers weigerden de krant van Pater Kolbe, omdat ze er niet genoeg aan zouden verdienen. De concurrenten beschuldigden de krant van onrechtvaardigheid, omdat hij veel goedkoper was. Ook tegen een initiatief om apostolaat te verrichten via de radio kwam heftige tegenstand. Ondanks alles bleef de geest van armoede heersen, een vurige devotie tot de Onbevleete, een ware geest van

naasteliefde en een grote eendracht. In een paar jaar tijd groeide Niepokalanow uit tot de grootste gemeenschap ter wereld: in 1939 waren er 13 priesters, 18 fraters, 527 broeders, 122 priesterstudenten en 82 kandidaten in opleiding voor broeder. Per jaar dienden zich 1800 kandidaten aan met een roeping, maar er werden er maar ongeveer 100 van aangenomen. Van die 100 slaagden ongeveer 50 erin hun professie te doen. Pater Kolbe wenste ook dat de broeders Niepokalanow verlieten om te reizen, retraites te geven, missies en toespraken te houden, biecht te horen en de afdelingen van de Ridderschap te bezoeken. De oplage van “De Ridder” bedroeg in 1930 350.000 exemplaren en het werd met honderdduizenden over de hele wereld verspreid in diverse talen. Ondanks alle succes en uitbreiding drukte Pater Kolbe zijn medebroeders op het hart dat de ware vooruitgang van Niepokalanow bestond uit de heiliging van hun zielen door het streven naar een steeds grotere gelijkvormigheid met de wil van de Onbevleete. Daartoe wilde Pater Kolbe er ook altijd de altijd durende aanbidding van het allerheiligste Sacrament.

Bronnen:

- [Le Chevalier de l’Immaculée lettre no 3, 5 et 6](#)
- [Maximiliaan Kolbe stierf uit liefde, Willibrord M. Lendemeijer O.F.M Conv. 1973](#)
- <https://militia-immaculatae.info>

Marielle Verbeek

“Blijf de Rozenkrans bidden en vergeet de slachtoffers van de Tweede Wereldoorlog nooit!”

Hr. Rob Duetz, ooggetuige

Op 1 mei jl. werd Rob Duetz geïnterviewd door de Hr. Anne Louis Camenga

De Hr. Rob Duetz, misdienaar in de St. Willibrordkerk te Utrecht, is op 16 juli 1936 in Zeist geboren. Tijdens de Tweede Wereldoorlog ontving hij op 24 juni 1943 (Sacramentsdag) zijn Eerste H. Communie. Zijn H. Vormsel ontving hij, samen met zijn klasgenootjes, vlak na de oorlog uit handen van Kardinaal De Jong. Het ontvangen van beide sacramenten heeft Rob als heel plechtig, mooi en fijn ervaren. Dit waren voor hem grote geluksdagen.

In die tijd waren er in de St. Josephkerk in Zeist nog communiebanken, die met linnen doeken waren bekleed. Rob kan zich nog steeds de geur van die schone, linnen doeken herinneren. Zijn ouders, die uiteraard ook in de volle kerk aanwezig waren, waren heel blij. Rob: “De Eerste Communie- en Vormseldagen waren voor mij de mooiste dagen in mijn leven als kind”.

Rob Duetz, gekleed voor zijn Eerste H. Communie.

In het oorlogsjaar 1944 zag Rob met eigen ogen hoe Wehrmachtsoldaten met een lange lier (= hijssysteem) de bronzen klokken uit de toren van de St. Josephkerk in Zeist naar beneden haalden. Het brons van de klokken werd gebruikt om kogels voor het Duitse leger te maken. Rob kan zich nog herinneren hoe de klokken op het voorplein van de kerk hebben

*Prentje van zijn
Eerste H. Communie.*

gestaan. Vervolgens zag hij hoe de klokken op een vrachtauto werden geladen en naar Duitsland afgevoerd. Rob was als klein Rooms-Katholiek jongetje hevig ontsteld dat de Duitsers zoiets afschuwelijks kon doen. Hij is wel de oprechte mening toegegaan dat je niet alle Duitsers over één kam mag scheren. Als jongetje zag hij namelijk ook Duitsers die in de St. Josephkerk naar de H. Mis gingen. Ze vielen meestal niet zo op. Er zaten ook onderduikers in de toren van de kerk verborgen. “Maar,” zo vertelt Rob, “dat kreeg je als kind uiteraard niet te horen.”

De Pastoor van de St. Josephkerk, Pastoor Overmaat, werd tijdens de oorlog naar een Duits werkkamp gestuurd. De Duitsers hadden namelijk arbeiders nodig voor de oorlogsindustrie. De Kapelaans Raaken en Smith hebben hem toen moeten vervangen. De pastoor had diverse flessen met o.a. miswijn in zijn bezit. Hij wilde niet dat de Duitsers deze wijn tijdens een razzia in beslag zouden nemen. Vandaar dat de pastoor in de kelder onder de kerk tegen de wand een dubbele muur had laten bouwen. Tussen de beide muren in werden toen de flessen met wijn verstopt. De Duitsers hebben de wijn gelukkig nooit gevonden.

Rob kan zich nog herinneren hoe de zusters van het nabijgelegen Maria-oord iedere zondag tijdens de Mis of tijdens het Lof in de Mariakapel gingen bidden. De dames en meisjes zaten in de kerk links aan de ‘Maria-kant’, zo genoemd vanwege het

feit dat het Mariabeeld daar stond, en de heren en jongens zaten rechts aan de kant waar het St. Josephbeeld stond. De Tridentijnse Mis werd gecelebreerd. De fraters uit Zeist zorgden destijds voor het onderwijs op de St. Andreasschool, die nog altijd tegenover de kerk is gelegen.

Rob's oudste broer Pim en zijn goede vriend Hans waren ondergedoken, omdat de Duitsers hen naar de werkkampen in Duitsland wilden sturen. Zij waren beiden veilig ondergedoken op de zolder van een fruitmagazijn bij een boomgaard in Wijk bij Duurstede. Beiden hebben de oorlog gelukkig overleefd. Ook Pastoor Overmaat trouwens! Rob kan zich nog goed herinneren hoe de pastoor in Zeist terugkeerde met een kaal hoofd. De Duitsers hadden hem in het werkkamp helemaal kaal geschoren.

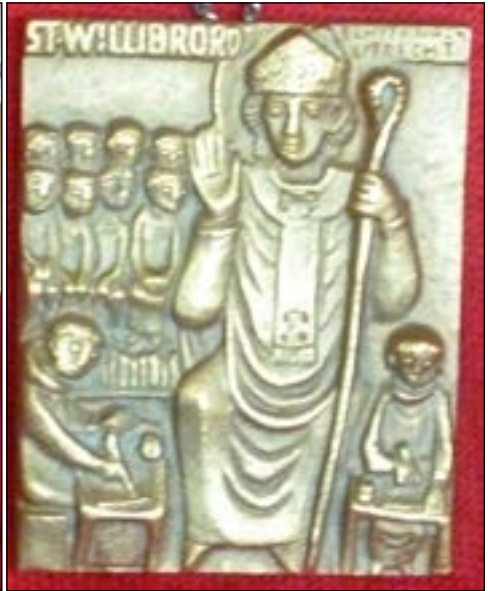
Ook zag Rob Joodse inwoners van Zeist met een verplichte Davidsster op hun kleding lopen. Hij kan zich dit nog zo goed herinneren, omdat hij als kleine jongen eens in de paardentram naast een Joodse man met een Davidsster zat en met deze man gezellig heeft gebabbeld. Vanuit de slaapkamer van zijn ouders zag Rob hoe o.a. Joodse inwoners van Zeist met een razzia door de Duitsers vlak voor zijn huis werden afgevoerd. Ook bij hem thuis heeft een razzia plaatsgevonden. De Duitsers wilden zijn vader in het kader van de Arbeitseinsatz (= tewerkstelling) op transport naar Duitsland zetten. Zijn vader deed toen alsof hij griep had en ging met doeken om zijn hoofd in bed

St. Josephkerk, Zeist

liggen. Rob's moeder sprak gelukkig goed Duits en kon het hoofd van de groep Duitsers, die zijn ouderlijk huis binnenkwamen, nadat ze hadden aangebeld, uitleggen dat zijn vader ziek was. Zijn moeder had – heel slim – de thermometer extra warm gemaakt, zodat het leek dat Rob's vader koorts had.

Rob herinnert zich ook nog als de dag van gisteren dat de geallieerden het treinstation bij de gasfabriek in Zeist probeerden te bombarderen. Zeist had namelijk een eigen gasfabriek met een eigen treinstation. Hier kwamen de treinen met kolen aan. De Duitsers gebruikten dit station echter ook om inwoners van Zeist naar de (werk)kampen af te voeren. De geallieerden hebben toen het station gebombardeerd om dit voortaan

*Rob Duetz met de Willibrordpenning.
Kardinaal Wim Eijk beloonde zijn levenslange trouwe inzet als misdienaar.*

onmogelijk te maken. Het bombardement gebeurde door Britse Spitfire-vliegtuigen. Rob ging – na afloop van het bombardement – bomsherpen zoeken. Twee bommen zijn nog op het Bethaniëplein in het centrum van Zeist op een huis gevallen. Zelf heeft hij die bommen, die gelukkig niet ontploften, op het dak van het huis gezien. Dit huis maakte deel uit van een rij huizen.

Toen de geallieerden Arnhem (Slag om Arnhem) aanvielen, zag Rob een enorme vloot van vliegtuigen met parachutisten én bommen over zijn kinderhoofdje heen vliegen. Er zijn toen bij de Waalbrug in Arnhem grote verliezen aan mensenlevens geleden.

Rob woonde tijdens de oorlog op de Wilhelminalaan 15 in Zeist. Zijn ouderlijk huis heette Huize Madocera. Robs vader had namelijk het huis gekocht van een Indonesiër. Rob heeft tijdens de oorlog gelukkig nooit honger geleden. Zijn vader had namelijk een kledingzaak en ruilde bij de boeren in de omgeving kleding voor zakken graan. Het gekochte graan werd dan vervolgens door een molenaar, die Robs vader kende, tot meel vermalen, zodat zijn vader brood kon bakken. Rob maakte trouwens ook nog mee hoe vanuit Zweedse vliegtuigen broden naar beneden werden gedropt, die dan vervolgens weer door het Rode Kruis onder de mensen werden verdeeld. Hij kan zich het Zweedse wittebrood nog heel goed

herinneren. Ook de gaarkeukens in Zeist staan hem nog steeds in zijn geheugen gegrift. Het voedsel uit de gaarkeukens werd op het schoolplein uitgedeeld. Zo konden burgers pannen soep mee naar huis nemen of kon je ter plekke een kom soep eten. De soep – zo herinnert Rob zich nog – was heel waterig. Het eten van de gaarkeukens was eetbaar, maar daar was dan ook alles mee gezegd. De kwaliteit was niet bijzonder goed. Maar er was toen tenminste gelukkig nog voedsel verkrijgbaar. Rob was als kind vanzelfsprekend blij dat dit eten er was. Zeker gezien ook de Hongerwinter aan het einde van de oorlog, toen heel veel mensen überhaupt niets te eten hadden. Gelukkig hebben Rob en zijn familie niet veel van de gaarkeukens gebruik hoeven te maken. Tijdens de oorlog werd het bezit van vlees door de Duitsers voor de Nederlanders verboden. De Duitsers wilden het beschikbare Nederlandse vlees namelijk graag zelf opeten. Robs moeder heeft toen eens het vlees, dat zij op dat moment nog in haar bezit had, onder de buffetkast op de kinderkamer verstopt, zodat – als er een zoektocht mocht plaatsvinden – ze dit vlees in ieder geval niet konden vinden.

In de oorlog mocht je geen radio hebben, maar Robs ouders hadden hun Waldorp-radio – zo heette dit radiomerk – achter een extra wand in een kledingkast verstopt. Zelf heeft Rob als kind nooit naar de radio geluisterd – hij was hier nog te klein voor – maar zijn oudere broer luisterde wel naar de radio. Zijn ouders konden

dankzij een geheime extra zekering, die in de stoppenkast verborgen zat, tóch stiekem naar de radio luisteren. Als de Duitsers dan binnen mochten vallen, kon de hoofdzekering in de stoppenkast op tijd worden losgedraaid. Je mocht in de oorlog eigenlijk niet over elektriciteit beschikken. Rob kan zich trouwens nog ook goed herinneren hoe er bij hem thuis kaarslicht en carbidlampen als verlichting in huis werden gebruikt.

Robs moeder moest tijdens de oorlog een blindedarmoperatie ondergaan. Dit was – zeker in de oorlog – een riskante operatie, waaraan in die tijd veel mensen zijn overleden. Zijn moeder heeft de H. Maagd Maria toen beloofd dat als zij zou genezen, zij na de oorlog naar Lourdes zou gaan. Moeder overleefde de operatie en hield haar woord.

Rob ging met zijn gehele familie iedere zondag naar de H. Mis. Zowel de goede, zorgzame, liefdevolle opvoeding van zijn ouders, maar zeker ook het Rooms-Katholieke geloof heeft hem als kind toen echt de oorlog door geholpen. In de oorlog baden Rob en zijn familie regelmatig de Rozenkrans.

Wat Rob aan alle lezers van dit Informatieblad nadrukkelijk wil meegeven is: “Blijf de Rozenkrans bidden”. Ook verzoekt hij de lezers om de Tweede Wereldoorlog en zijn slachtoffers altijd te blijven herdenken. “Wij mogen deze afschuwelijke oorlog en alle slachtoffers nooit meer vergeten!”

Terugblikken

De **Eerste Paasdag 21 april jl.** werd zowel in Leiden als in Utrecht extra feestelijk door een volwassenendoop! Een indrukwekkende ceremonie! Op Tweede Paasdag volgde de Eerste H. Communie! Neofieten proficiat!

Zaterdag 25 mei jl. In Gerwen heeft Pater M. De Clercq, op de dag van de Derde Orde van de Priesterbroederschap St. Pius X, na afloop van de gezongen H. Mis, de nieuwe vlag van de H. Paus Pius X gezegend. Sancte Pie Decime, ora pro nobis!

Op **donderdag 30 mei jl.**, Hemelvaart van Onze Heer, hebben vijf kinderen in onze Kapel O.L. Vrouw van de H. Rozenkrans te Leiden hun Eerste H. Communie mogen doen. Hun dankzegging raakte de harten en herinnerde allen aan de billijk- en heilzaamheid van de dankzegging! Jezus zij dank!

Op **zondag 2 juni jl.** trok Pater M. De Clercq met het Jong Katholiek Initiatief Gerwen en gelovigen die zich bij de bedevaart wilden aansluiten, naar de H. Kruisrelikwie in Nederwetten. In het heilzaam Kruisteken zijn we gezegend!

Op dezelfde dag dankten de gelovigen (en de paters!) Mevrouw Gerda Pelzer met bloemen voor alle kopjes koffie die zij voor hun in de priorij te Gerwen heeft willen inschenken. Zij wil dat nu aan andere vrijwilligers overlaten.

Op de **Eerste Pinksterdag 9 juni jl.** werd in Utrecht weer een volwassenendoop toegediend! De Eerste H. Communie volgde de dag erop. Neofiet proficiat!

Ook dit jaar werden op de **Pinksterbedevaart** in Frankrijk, **8-10 juni**, Nederland en Vlaanderen vertegenwoordigd door een kapittel geestdriftige gelovigen onder leiding van Pater L. Bochkoltz en Broeder René-Maria. Veilig en gesticht, kon een ieder weer naar huis keren. Dank aan de organisatoren! De vermoeide bedevaarders hebben, thuisgekomen, waarschijnlijk wel meteen in hun agenda gekeken naar de volgende bedevaart: Gorcum-Brielle op 31 augustus en 1 september a.s.!

Eucharistische Kruistocht

De Kruisvaarder

Bid - Communiceer - Offer je op - Wees apostel!

Het verzameladres van de Schatkisten is:
St. Clemenspriorij, Heuvel 23, 5674 RR Nuenen-Gerwen, Nederland

De Kruisvaarder bidt, communiceert en offert zich op voor de intentie, die Pater Davide Pagliarani, algemeen overste van de Priesterbroederschap St. Pius X, iedere maand opgeeft.

Mei: Voor de kloosterroepingen!

Juni: Voor de overwinning van het Onbevlekt Hart van Maria!

Trouwen? Klooster? – Angela Merici

Beste Kruisvaarders,

Het paradijs. Hier al?

Het lange, helderblauwe Gardameer in Noord-Italië, op de grens tussen Lombardije en het land van Venetië. In de achtergrond: beboste en met sneeuw gekroonde bergen. Meestal: mooi weer. Het meer zélf: omzoomd door schilderachtige dorpjes, haventjes en witte kerkjes. Vruchtbaar land op de bergflanken en richting overgang in de Po-Vlakte. In zo'n stukje paradijs, genaamd Grezze ("Grétse"), behorend tot het stadje Desanzano ("Deesantsáno"), wordt

op 21 maart 1474 een “engeltje” geboren. Angela Merici (“Meeritji”). De jongste thuis, na drie zonen en een iets oudere zus.

Mooi leven: overdag bidden, werken, spelen. 's Avonds gezellig in de kring zitten: goede papa leest vóór. Spannend! Levens van de heiligen van de vroege christenheid. Over diaken Laurentius. Terwijl hij op een ijzeren bed langzaam geroosterd wordt, krijgt hij van de goede God nog de kracht aan zijn heidense beulen te zeggen: “Jullie kunnen me omdraaien! Ik geloof dat de onderkant al gaar is!” Over jonge Lucia, die de even heidense rechter veroordeelt, om door een bende onkuise venten te laten misbruiken. Maar Lucia staat vast als een zuil. Met alle macht niet omver te krijgen! De vieze rakkers hebben Lucia niet gekregen!

Beertje op meisjesreis

En dan leest papa Merici op een avond voor over een jongedame uit de vroegere Romeinse provincie Britania (nu: Engeland en Wales). Ze heet: Ursula (betekent: “Beertje”). Ze wil gaan trouwen. Maar: eerst een bedevaart maken naar de graven van de apostelen en martelaren in Rome. Hun vragen haar de genade te halen, veel zegen te verkrijgen voor het geplande huwelijk. En als er kindertjes uit mogen geboren worden: voor hun goede opvoeding.

Ursula vertelt haar bedevaartplan aan haar vriendinnen. Die zijn het snel ééns: “Wij willen mee op bedevaart!” Samen op een schip het Kanaal (tussen Engeland en ons) over en dan de rivier de Rijn op. Dus waar nu Nederland en het Westen van Duitsland zijn. Dan moet iemand hen maar begeleiden bij hun tocht over de Alpen.

Hmm Of zo'n meisjesreis wel veilig is?

Het reisjaar is 451. Net op het ogenblik dat de Britse bedevaarsters ter hoogte van Keulen varen ... steekt een Aziatisch ruitervolk de Rijn over: de Hunnen! Fantastische ruiters, boogschutters, krijgers. Maar ... niet al te lief! Overal plunderen (roven) en in brand steken! En die woeste ruiters willen dat de Britse jongedames met hun "meekomen". De meisjes begripen het: onkuisheid!

En wat doen die jongedames? Ursula ... glipt weg! En loopt wat ze kán! Haar vriendinnen volgen! Snel naar een veilige verstopplaats! En ... laten de Hunnen dit gebeuren? Dat zijn ze niet van plan! In hun woede sturen ze de christen meisjes salvo's van pijlen uit hunbogen achterna! Eén van hen,

Cordula, ontsnapt! Een tijdje. Ursula ... krijgt een voltreffer! Ook al haar vriendinnen ... En dat, omdat ze niet onkuis willen worden. Omdat ze Jezus willen trouw blijven. Hun zielen dus récht de Hemel in!

Wanneer kleine Angela dit hoort, zegt ze: "Ik wil óók zo worden zoals Sant' Orsola! Ik wil óók vriendin van Jezus zijn!" Van dan af gaat ze vaak alléén met Jezus praten ...

Aards paradijs ... voor altijd?

Er is een spreekwoord dat zegt: "Mooie liedjes duren niet lang". Dat betekent: hier op aarde is het nooit lang aan één stuk "feest". In 1484 (Angela is nu tien jaar oud), komt lieve papa om het leven ... Einde voorlees-avonden ...

Maar de goede God troost: tussen Angela en haar iets oudere zus bloeit een heerlijke vriendschap! Samen spelen en werken, maar ook er tussenuit trekken ... Om wat te doen? Met Jezus, Maria en de hemelse vrienden praten. En dat doen ze met veel plezier!

Maar als meisje van zeventien-achtien jaar gaat haar zus wel eens mee de velden in zonder Angela. Die is er niet altijd gerust in. Ze denkt: "Er zijn ook gas

ten bij, die ik niet vertrouw. Hopelijk doen ze mijn goede zus niets aan. Of erger: dat ze haar maar niet tot kromme dingen verleiden ..."

In 1490 (Angela is zestien), komt een nieuwe klap: zus hartsvriendin sterft nu ook! En nog wel vóór een priester naar haar toe kon komen om haar te laten biechten, het H. Oliesel te geven of Jezus te schenken in de Communie ... Jonge Angela is er niet gerust in: “Is mijn lieve zus in de Hemel?” Angela bidt, brengt offers ...

Op een dag is Angela op het veld aan het werk. Ze gelooft haar ogen nauwelijks: “Wat zie ik?? Lieve zus!!” En werkelijk: de goede Jezus troost Angela: ze mag haar zus zien. Blij, in hemels licht, omringd door engelen! Wat een opluchting! Ze is dus gered! Angela is zó dankbaar, dat Jezus haar dit laat zien, dat ze een alsmaar betere vriendin van Hem wordt. Veel tijd nemen om met Hem te zijn. Hem offertjes aanbieden. Zoveel mogelijk naar de H. Mis gaan. Angela onthoudt trouwens de preken goed.

Offers “brengen”. Ze komen ook vanzélf: kort daarna sterft ook mama Merici. Mama’s broer, oom Bianco-so de Bianchis, voedt Angela verder op. Dus moet Angela verhuizen: naar

Salò. Ook al een schilderachtig stadje aan het Gardameer.

Duikvluchten rond “blondie”

Oom Bianco-so heeft niet te klagen: nichtje Angela is vriendelijk, heeft een blij gemoed, laat nooit een slecht of te hard woord over haar lippen komen, werkt hard. En leeft nog altijd een leven van gebed. En toch: Angela begint op te vallen! Ze heeft een vriendelijke uitstraling en ziet er goed uit. En: ze heeft mooi blond haar. Een uitzondering in Italië!

De ene na de andere jonge kerel “waagt zijn kans”: “Lieve Angela, zou je mijn vriendin willen worden?”

Misschien wil je later wel met mij trouwen ...” Vooral rijke jonge gasten “hengelen” naar Angela. Wat zegt ze daarop? Wel: “Lief dat je mij dat vraagt. Maar: ik denk voorlopig nog niet aan trouwen. Wees toch niet te zeer bedroefd ...” Maar het doet die jonge kerels wel pijn. Toch kunnen ze niet zeggen, dat Angela te hard geweest is.

Oom Bianco wordt op de duur toch een beetje ongeduldig en spreekt Angela aan: “Kind! Je wordt weldra twintig! Tijd om te weten wat je wilt! Trouwen? Of liever in een klooster intreden, je leven aan Jezus geven?” Angela: “Ik weet het niet. Laat mij nog nadenken en bidden.” Na een tijdje zegt ze: “Lieve oom, ik weet wat ik wil: niet trouwen, maar ook niet in een klooster. Wel voor Jezus veel goeds doen”.

En de jonge kerels in Salò? Die willen van geen ophouden weten! Eén “neen” van Angela is hun niet genoeg! Ze blijven maar rond blondie Angela “fladderen”! Nu: ze zijn aan het verkeerde adres! Angela raapt roet uit de haard, gooit het in een emmer en wast er haar blonde lokken mee. Die zijn nu ... zwart! En de jonge knapen? Die laten haar toch wat meer met rust. De meesten ging het toch maar vooral om de blonde haartjes!

En tóch: Angela blijft mensen aantrekken. Niet alleen maar jongens. Om haar vriendelijke uitstraling en haar vroomheid zoeken velen het ge-

sprek met haar. En Angela weet hun harten telkens naar de goede God te trekken.

Wat graag zou ze Jezus elke dag in de Communie ontvangen! Maar dat gaat in haar tijd niet zomaar. Ze vindt een middel: zich inschrijven bij de Derde Orde van de H. Franciscus. Dan kan ze verder thuis leven, maar tegelijk een leven van gebed leiden.

Angela wordt nu twintig. Er komt een bericht: “Je erft een huis met grond van je ouders!” Wat nu? Er heen gaan of verkopen? Angela heeft een goed voor gevoel: “Dáár zal ik beter kunnen doen wat Onze Lieve Heer van mij wil!” Afscheid van oom Bianco. Terug naar het dorp van haar kindertijd: Desenzano.

Vriendinnen in deze en in de andere wereld

Weer thuis. Mooi. Maar wat gedaan? Terug op het veld gaan werken dan maar. Middagpauze. Even uitrusten, neerzitten en een paar frisse slokken water drinken. Maar ... oeps! Wat gebeurt er nú? Voor de tweede keer op deze plek: de Hemel opent zich! Letterlijk! En wat ziet Angela? Niet haar overleden, lieve zus deze keer. Neen: andere meisjes. Ook in hemelse schittering! Maar op een ... trap!

Een grote. Van op deze plek richting Hemel. De jongedames gaan op de trap op en af. Eén van de hemelse juffrouwen draait haar schitterend gezicht naar Angela: “Vriendin! Maak je klaar voor jouw missie op aarde! De goede God wil, dat je een gezelschap zal vormen met andere juffrouwen. Het Genootschap van Sint Ursula.” Dus die schoonheid die met Angela spreekt is haar geliefde “Sant’ Orsola”! Een “Gezelschap van Juffrouwen”? Hoe? Dat moet de Hemel maar tonen.

Vriendinnen heeft leuke Angela genoeg. Ook kleine. De kleine meisjes van Desanzano komen graag naar het huis van “Tante Angela”. Wat weten die over Jezus en wat Hij van ons wil? Veel te weinig! Dan gaat Angela het hun maar vertellen en voorlezen, zoals haar eigen papa deed. Ze geeft dus catechismus en haar huis verandert in een soort schooltje.

En de meisjes komen graag! En met alsmaar méér. Ook grotere meiden. Maar juf Angela geeft ook ... huiswerk! “Vraag aan jullie ouders om te helpen!” Dat doen die mama’s en papa’s. En zo leren ze zélf heel veel over het geloof.

Nu komen ook ouders en andere mensen het gezelschap van Angela opzoeken. Ze is zo vriendelijk en zacht en weet altijd goede raad te geven! Uit de hele streek aan het Gardameer stromen van alle soor-

ten mensen naar Angela. En altijd geeft ze tips om hun leven te beteren. Soms moet ze smeken. Bij mensen die verbitterd, hard of verslaafd zijn aan slechte, zondige gewoontes. “Denk toch aan het komende leven! Laat toch niet toe dat dit leven voor niets geweest zal zijn!”

Oorlog en verwoesting!

Wat is rond 1500 het rijkste gebied ter wereld? Italië. En elk groot Europees land wil er een hap van! Dat betekent: oorlog! Acht jaar lang: van 1508 tot 1516. Meestal met Frankrijk aan de ene kant en aan de andere: de Kerkelijke Staat (Midden-Italië, van de paus), Spanje en het Heilig Roomse Rijk (= ongeveer Duitsland, maar ook onze gebieden, de Nederlanden). De

Republiek Venetië wisselt regelmatig van kant. En daarin ligt Desenzano.

En het huis van Angela ligt aan de hoofdweg van Venetië naar de mooie en rijke stad Brescia (“Bréijsja”). Zo dicht bij de grote weg te wonen is een voordeel: je kan makkelijk overal heen en iedereen kan makkelijk naar je toe. Dat is een voordeel in tijden van vrede. Niet als er hele legers soldaten langs komen. Die hebben vaak grote honger. En vragen niets, maar pakken het gewoon. Hele velden en boomgaarden bij het gehucht Grezze worden kaal geplunderd!

Begin 1512. Slecht nieuws: een groot Frans leger (12.000 man) onder veldheer Gaston van Foix (“Fwa”) wil de stad Brecia in. De

Een héél ander leven. De Moeder van Brescia

In 1516 is de overgebleven bevolking van Brescia volop bezig met heropbouwen. Voor zover ze kunnen. Geen gezin is zonder doden gebleven. Eén van de overlevenden is de weduwe Catarina Patengola. Ze heeft haar man, twee zonen, een dochter en een schoonzoon verloren. Ze heeft alleen nog maar een heel jong kleindochtertje over. Die kan ze moeilijk alleen opvoeden. In haar nood loopt Catarina naar de overste van de Paters-Franciscanen: “Help mij!” Die man heeft een idee: “Ik roep Angela Merici! Die schijnt van opvoeden wat te kunnen”.

mannen van Brescia vinden dat geen goed idee en doen niet open: “De Fransen kunnen toch niet ver komen, want het regent nu al heel de tijd in stromen en alle velden rond de stad zijn nu één grote modderpoel!” Maar Franse Gaston is niet dom: “Soldaten! Doe allemaal jullie schoenen uit! Zo hebben jullie meer greep op de grond! Infanterie uit de Gascogne en landsknechten: ten aanval!!” De Brescianen weren zich als duivels! Maar op 18 februari 1512 worden ze overrompeld door de Franse overmacht! Meer dan 10.000 inwoners van Brescia worden gedood! En de Fransen blijven er nog tot 1520. Die klap komt Brescia nooit meer te boven. De inwoners van de volgende stad, Bergamo, betalen de Fransen véél geld. Opdat die bij hun niet hetzelfde zouden doen als in Brescia.

Angela krijgt de brief. Gaat ze? Ze denkt: “Ik ben lid van de Derde Orde van Sint Franciscus. Dus ik moet gehoorzamen!” Angela verlaat alles: broers, vrienden en vriendinnen, velden ... En de half verwoeste stad Brescia in. Een héél ander leven!

Het huis van Catarina (en nu ook van Angela) ligt op de grens tussen de buurt van de armen en die van de handelaars. Terwijl ze voor het kleinkindje van Caterina zorgt, komen ook andere mama’s langs: “Kan je mijn dochttertje er ook bij nemen?” Maar de stad wemelt (= loopt vol van ...) andere kinderen, die geen ouders meer hebben of van wie de ouders op de vlucht geslagen zijn. Ja, die zijn ook welkom bij Angela. Catarina’s kleinkind is nu oud en wijs genoeg. Angela mag en kan weggaan. Dat doet ze. Maar niet ver: dicht bij de

kerk van Sint Agatha: dan kan ze elke dag naar de H. Mis. En ze zorgt verder voor de andere verlaten kinderen van Brescia. Maar niet meer alleen. Andere juffrouwen komen om haar te helpen.

Na de oorlog zijn er in Brescia nog families die vijanden van elkaar blijven. Angela hoort van een man die op het punt staat zijn gezworen vijand te gaan “killen”! Niemand kan deze harde kinkel van zijn plan afbrengen! Er zullen koppen rollen! Het bloed moet vloeien!! Dan ... staat Angela aan de deur. Met lieve en zachte stem vraagt ze: “Mag ik met u praten?” De trotse, norske kinkel ... laat haar binnen. “Vertel?!” Haar moederlijk hart, haar verstandige woorden ... doen zijn ijskoud hart smelten! De uitmoording wordt uitgesteld. Tot nooit meer!

Er zijn er in Brescia nog méér die met gescherpte dolken klaarstaan om “hun probleem” uit de weg te ruimen. Of vrouwen, die met gescherpte vingernagels richting rivale staan: om ogen uit te krabben! Maar ook hier: Angela heeft de gave hen met haar zachte en verstandige woorden, met haar gebed en lijden ook, te ... verzoenen. Nu wordt haar huis zoals dat in Desenzano. Ieder komt om raad en troost. Zondaars bekeren zich. Soms snel, soms langzaam.

In Brescia noemen ze Angela Merici intussen “la Madre”, de Moeder van de Stad!

Blinde bedevaart

1524. Twaalf jaar is Angela nu in de stad Brescia. Maar ze begint zich vragen te stellen: “Ik wordt nu vijftig jaar. Is dit nu het leven wat God voor mij heeft voorbestemd? Komt er niet nóg iets? Er zijn wel andere juffrouwen die mij helpen. Maar is dit het “Gezelschap van Juffrouwen” wat Sant’ Orsola mij in het visioen vertelde?”

Angela is niet zeker. Ze besluit: “Ik ga op bedevaart! Naar ... het Heilig Land! Naar de plekken waar Jezus en Maria hebben gestaan! Daar schenkt de goede God vaak grote genaden! Ik ga daar heen om antwoord te krijgen!”

Ze scheept in de haven van Venetië in. Onderweg maakt het schip een tussenstop op het vrij grote eiland Kreta (behoort nu tot Griekenland).

In de grootste stad Candia (nu: Hiraclion) gebeurt echter een ongeluk: Angela wordt blind! De kapitein vraagt: “Wil je nu nog wel verder? Je zal niets van het Heilig Land kunnen zien ...” Angela antwoordt met overtuiging: “Jazeker! Ik ga om genaden, hulp van Jezus te krijgen! Ik zal de plekken waar Hij wandelde wel zien met de ogen van mijn geest!”

Zo gezegd, zo gedaan. En zo staat Angela op een dag in op de plek waar Jezus voor ons gekruisigd is en stierf: Calvarië! Medereiziger Secondo Bellintani ziet hoe Angela bidt en smeekt. Na afloop is Angela zeker: “Jezus wil dat ik geestelijke moeder wordt van een echt Gezelschap van Juffrouwen, met regel en al. En dat zal ik ook dóen!”

Op de terugweg meert Angela's Venetiaans schip nog eens aan in Candia/Hiraklion. Angela laat zich leiden naar een kerk en gaat bidden voor een kruis. "Licht! Ik zie weer!! O, dank U wel, goede Jezus!" Een wonder: op hetzelfde eiland waar ze blind werd, krijgt Angela nu haar zicht terug!

**Nog maar een bedevaart.
En wat voor genaden!**

Terug in de haven van Venetië. Nauwelijks stapt Angela uit de boot en er staat al een aantal edele heren voor haar. Regeerders van de Republiek Venetië. Ze spreken: "We weten wat je in Brescia voor goeds hebt gedaan. We hebben hier in de stad een ziekenhuis voor ongeneeslijk zieken. Die hebben een moeder zoals u nodig! We zullen u rijkelijk vergoeden, als u wil!" Angela: "Goede edele heren, het is mooi dat u aan mij hebt gedacht. Nog mooier dat u zo'n hospitaal onderhoudt. Maar ik heb net aan Onze Lieve Heer beloofd, dat ik een Werk voor de opvoeding van meisjes zal stichten. Neem me niet kwalijk dat ik "neen" moet zeggen. De goede God zal u vast een geschikte persoon sturen!"

Weg van Venetië. Het is 1525: Heilig Jaar. Angela besluit: "Dan maak ik gelijk nóg een bedevaart: naar Rome. Dan smee ik gelijk om alle genaden voor dat "Gezelschap van Juffrouwen" waar ik moet mee beginnen!"

In de stad zijn minder bedevaarders dan anders: grote delen van Noord-west-Europa hebben nu een

protestantse vorst, en van die moeten de onderdanen ook protestants worden en mogen dus niet naar Rome. Maar hier in Rome komt een nieuwe verrassing: plots staan priesters naast Angela: "Zou u kunnen meekomen? De Heilige Vader wil u spreken!"

Slik! Dat is de paus, Clemens VII. Met kloppend hart verschijnt Angela voor hem. Hij vraagt: "Zou je hier een hospitaal willen leiden?" Kan Angela aan de paus weigeren? Ze antwoordt: "Goede Heilige Vader! Ik ben een beetje overweldigd, dat ik, kleine juffrouw, door u, de plaatsvervanger van Jezus, wordt geroepen. Maar Jezus heeft me al te verstaan gegeven, dat Hij me wil voor het op-

richten van een gezelschap voor de opvoeding van meisjes ...” En wat zegt de paus daarop? “Goed dan Angela. Jezus’ wil geschiede altijd! Doe wat je aanvoelt dat Hij van jou wil!” Angela is sterk gebleven!

Op de terugweg leest Angela in de H. Schrift. Ineens begrijpt ze er veel meer van! Uitzonderlijk veel zelfs! Dat merken ook priesters, die met haar praten. Nu krijgt Angela voortdurend bezoek van priesters. Vóór ze een preek gaan schrijven of les gaan geven: “Angela, mag ik dat zó zeggen straks? Klopt dat volgens jou?”

Op een dag staat er een chique jongeman voor Angela. Hij wil een glanzende loopbaan: beroemd en rijk worden! Angela kijkt hem liefdevol aan en spreekt dan met grote overtuiging: “Jongen, de goede God heeft iets veel

mooiers voor jou klaar ...” - “O ja, Angela? Wat dan?” “Ik zie dat Hij je roept om een goed, een heilig priester te worden!” Ja werkelijk: Angela heeft de gave roepingen tot priester, zuster of broeder te kunnen zien in de mensen!

De catechismusmuur van Varallo

In 1528 roept Angela haar “geestelijke dochters” samen: alle juffrouwen die haar vroeger geholpen hebben meisjes les te geven. Waar? In het stadje Varallo in Piëmont (Noordwest-Italië). Op de “Monte Sacro”, de “Heilige Berg”. Waarom “heilig”? Omdat er een kapel op de spits staat. Een mooie: met op de muren tekeningen van alle gebeurtenissen uit het leven van Onze Lieve Heer. Vooral over de kindertijd van Jezus en over Zijn Lijden. “Kijk,” zegt Angela, “zó moeten we aan de meisjes lesgeven: niet alleen vertellen, maar ook prentjes laten zien”.

Tegen 1532 heeft Angela zóveel hulp gekregen, dat ze nu hele kamers laat vol schilderen. Niet alleen met prenten van het leven van Jezus, maar ook met dat van Onze Lieve Vrouwen en van vele heiligen uit de eerste eeuwen van de christenheid. “Sant’Orsola” niet te vergeten! De hele catechismus in beelden!

En nog een goede raad van geestelijke moeder Angela: “Denk eraan als jullie aan de meisjes zullen lesgeven: overtuig hun met goede, verstandige en duidelijke woorden! Maar zolang het gaat: altijd met zachte woorden.

Vóór je hard of streng moet worden. Toon begrip en moedigheid kinderen tot het goede aan!”

“Mooi, Angela”, antwoorden haar helpsters. “Maar schrijf al het goede wat je voor de opvoeding van meisjes weet ... op!” – “Goed”, zegt Angela, “maar jullie moeten mij helpen”. Samen schrijven ze twee opvoedingsboeken: “Testament” en “Raadgevingen”. Maar het is vooral het werk van Angela.

En nu eindelijk: “Gezelschap van Juffrouwen”

Weer roept Angela haar “dochteren” samen. Waar? In het oude, geliefde Brescia. In een huisje bij de kerk van Sint Afra. Wanneer? Op 25 november 1535. Angela spreekt: “Vriendinnen! Ik heb gezien hoe hele gezinnen ver-

anderen en veroverd worden door Jezus. Hoe? Dankzij de catechismusles aan de meisjes! Dan gaan de mama’s en papa’s ook méé leren. En hun eigen leven verbeteren! En de meisjes die later zelf mama worden ... die geven het weer dóór aan hun eigen kinderen! Of: ze sturen hun meisjes naar óns. Ik ben zeker: Jezus gaat de gezinnen veroveren door onze opvoeding van de meisjes!”

En zo begint het “Gezelschap van Juffrouwen” en krijgt ook een naam. Om niet de aandacht op zichzelf te trekken, noemt Angela die Orde naar haar geliefde vriendin in de Hemel: Ursula. De Orde van de Ursulinen is geboren!

In 1537 wil Angela dat een overste wordt gekozen door haar “vriendinnen”. Allemaal kiezen ze ... Angela!

Maar Angela is écht verzwakt. En toch komen dag in dag uit mensen bij haar om raad. In 1539 wordt Angela ziek. En verder “lopen velen de deur plat” (bezoeken haar heel veel). En “la Madre” ontvangt hen geduldig en geeft hun goede, gouden raad. Tot de bijna 66-jarige Angela Merici op 27 januari 1540 haar laatste adem uitblaast. Maar ook dán nog: heel Brescia en omgeving wil nog afscheid van haar nemen. Waar zal ze begraven worden? Krijgen we nu oorlog tussen Brescia en Desanano? Neen! Slimme Angela heeft een testament geschreven: “Ik wil begraven worden in Brescia.” Het duurt tot 1807: dan verklaart Paus Pius VII Angela Merici ... heilig!

“Maar neen”, zegt die, “ik ben al 63 en niet meer zeer fit. Kies een jongere overste”. De “vriendinnen” antwoorden: “Moeder, alsjeblieft! God wil dat ú het nu bent!” Goed dan!

De meisjes veroveren! Voor Jezus!

1572. De jonge, heilige bisschop Carolus Borromeüs, roept de Ursulinen naar zijn stad en bisdom: Milaan. Hij brengt hen voor het eerst samen in kloosters. “Kom! Geef hier onze meisjes les! Zo zullen we weer heilige gezinnen krijgen!” En waarlijk: met de Ursulinen bekeert Carolus Borromeüs zijn enorm bisdom!

Nu worden ook andere bisschoppen en katholieke vorsten wakker! Het is alsof tot dán niemand heeft gesnapt hoe belangrijk de vorming van christelijke meisjes is. De Ursulinen zijn de eerste orde die meisjesscholen opricht. In 1596 komen ze naar Frankrijk. In 1639 steken ze de oceaan over naar Frans Canada: de eerste meisjesscholen in Ameri-

senvissers maken!” (*Mt. 4, 19; Mt. 8, 22; Mt. 9, 9; Mc. 1, 17*). “Niemand neemt zichzelf die waardigheid, maar hij die geroepen is door God” (*Hebr. 5, 4*). Apostel zijn! Met Jezus mensenzielen helpen redden! Werktuig van Jezus worden, om andere mensen naar de hemel te brengen. En daar het hele leven aan toewijden.

Hoewel het zeer mooi en heilig is om te trouwen, is ongehuwd blijven om met Jezus zielen te redden nóg beter. De Apostel Paulus schrijft: “Wie zijn dochter uithuwelijkt doet goed. Wie niet, die doet beter.” (*1 Kor. 7, 38*). En Jezus zelf: “Er zijn er die zichzelf onhuwbaar maken omwille van het Hemelrijk. Wie het vatten kan, vatte het!” (*Mt. 19, 12*). Want niet iedereen is geroepen om zo te leven, het is een speciale gave van God (*1 Kor. 7, 6.7*).

ka! Tussen 1633 en 1645 stichten ze ook scholen in de Zuidelijke Nederlanden (België en Zuid-Nederland): Bergen (in Henegouwen), Mechelen, Sittard, Boxtel. En later nog groter: o.a. Tildonk (bij Leuven, 1832) en nog eens Bergen (dit keer aan de kust in Noord-Holland, 1898). En overall stroomt zegen: door de meisjes de gezinnen veroveren met Jezus!

“Roeping.” Hoor ik iemand roepen?

Na haar bedevaart naar Rome in 1525 kreeg de H. Angela Merici een speciale gave. Weet je nog welke? Ze kon de mensen zeggen of ze “roeping” hadden. Geestelijke roeping. Dat is zoals Jezus deed met Zijn apostelen: “Kom en volg Mij! Ik zal uit u men-

Volgens de H. Don Bosco is één derde van de mensen geroepen. Jezus wil dus dat één van de drie onder ons hem volledig volgt. Zoals Angela en haar Ursulinen.

Hoe kan je weten dat je geroepen bent? In het begin van de 20e eeuw antwoordt een commissie van de paus: “Als je de begaafdheid hebt (het kán) om zo te leven, je de goede bedoeling hebt om met Jezus zielen te redden en de oversten in de Kerk (bisschop, overste van een klooster, directeur van een priesterseminarie) ermee akkoord gaan. Dan wordt priester, zuster of broeder. Voor altijd.

De schrijn met het lichaam van Angela, niet vergaan.

Hoor, zie of voel je de roeping? Soms. In de meeste gevallen gaat Jezus “aan de ziel trekken”. Herhaaldelijk. Zo van: “Zou dat niets voor jou zijn? Zou je op het einde niet gelukkiger zijn?”

Is een roeping volgen belangrijk? Jazeker! Zóveel zielen worden niet gered, wanneer ook maar één priester, zuster of broeder minder is. Wanneer geroepenen het niet merken, dat Jezus aan hun trekt. Of zelfs “neen” zeggen.

Jezus wil, dat we voor de geroepenen bidden: “De oogst is groot. Maar er zijn te weinig arbeiders. Bid tot de

Heer van de oogst (God) dat Hij arbeiders (priesters, broeders, zusters) moge zenden!” Dat gaan wij doen in de maand juli! En zelf vragen, of we niet tot de geroepenen behoren!

Krijg je daar iets voor terug, als je Jezus’ roep volgt? Dat vroeg ook de apostel Petrus aan Jezus. *Mt. 19, 27*: “Heer, wij hebben alles verlaten en zijn U gevolgd. Wat zullen we daarvoor terugkrijgen?” En Jezus antwoordt: “Wie huis, broers, zussen, vader, moeder, vrouw, kinderen, akkers ... verlaat omwille van Mij: hij zal het honderdvoudige terugkrijgen én ... het eeuwige leven!” (*Mt. 19, 29*). Zoals Ursula en Angela.

Pater Koenraad Huysegems

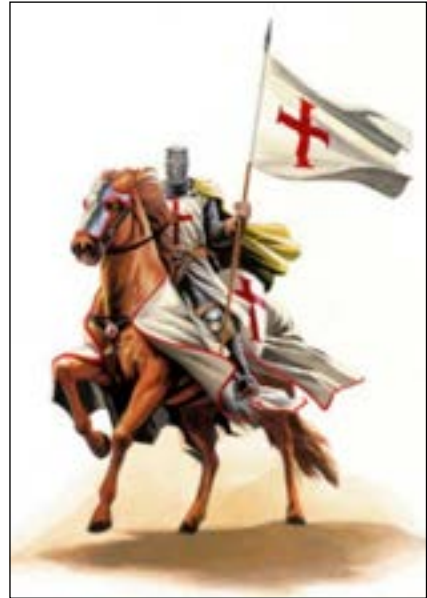
Strijden voor Christus onze Koning

Je hebt allemaal wel eens staan kijken wanneer lange rijen soldaten voorbij marcheren. Ze stappen zo fijn in de maat, de benen gaan precies gelijk één-twee, één-twee, ze lopen zo krantig rechtop en ze fluiten of zingen er zo vrolijk hun liedje bij.

Kleine jongens met korte beentjes stappen dikwijls een eindje mee, maar ze houden het niet lang vol, hun ogen schitteren, wanneer ze groot zijn, gaan ze óók vechten voor de koning!

Meisjes kijken, nee, ze zijn toch maar blij dat ze geen jongen zijn, als er eens oorlog komt ... bah!

En tóch moeten wij allemaal soldaatjes zijn, ook al zijn we nog maar kleine jongens of al zijn we meisjes, die liever met de pop spelen, en al rillen we van geweren, bajonetten en kanonnen. Wij moeten soldaatjes zijn, die dapper hun wapens dragen, en die ze dapper durven dragen. Onze Koning is veel machtiger dan welke koning ook. Hij kan Zijn onderdanen gelukkiger maken dan de rijkste vorst van de wereld. Hij is baas over alle landen en alle koningen samen, en Hij wil, net als alle andere koningen, een groot leger moedige soldaten hebben. Eén verschil is er: iedereen kan bij Jezus' leger komen, iedereen kan meevechten: groot en klein, jong en oud. Door het H. Doopsel worden wij Zijn kind, door het H. Vormsel

Zijn strijder, die gewapend en wel mee naar het front moet.

Als een machtige groep trekken we de hele wereld rond, nee, geen klein stukje land – heel de wereld willen we veroveren voor onze Koning. Dapper – blij – zingend gaan we; we zijn voor geen enkele vijand bang! We durven! En – we weten dat we zullen winnen. Die lelijke, valse koning (de duivel) ziet het en probeert de soldaten over te halen onder zijn vlag te gaan strijden. Hij belooft veel plezier en gouden bergen, maar wij weten dat het in zijn paleis donker is, en dat ieder die er komt voor eeuwig ongelukkig is.

Neen, we blijven trouw aan onze Koning, ook al wordt de weg wel eens moeilijk, ook al dreigen we wel eens te vallen, en lijkt het of we nooit het doel zullen bereiken. We werken en vechten om ons leger altijd maar groter te maken, we willen steeds maar meer helden hebben, om later samen voor de troon van de Koning te staan. We zijn niet bang, want we vechten onder de bescherming van de Koning zelf en de Koningin Maria. We hebben wapens waarmee we de machtigste vijand verslaan, het kruis. Jezus' kruis jaagt elke vijand op de vlucht. Hij geeft ons eten om sterk te zijn. En dat voedsel is Zijn eigen goddelijk Vlees en Bloed.

Daarom zijn wij present 's morgens, wanneer Jezus in de H. Mis op het altaar komt. We weten dat Hij het Kruisoffer hernieuwt en aan de hand van O. L. Vrouw klimmen wij de berg op en beloven Jezus, dat wij Hem zullen dienen. We bedanken Hem dat Hij ons plaatsje in de hemel wilde kopen met Zijn bloed. Wij vragen vergiffenis voor de domme dingen die we deden en

waardoor we Hem hebben bedroefd, en we laten ons hartje zien, dat klaar is om Hem te ontvangen. En overdag denken we nog wel eens af en toe terug aan het Koningsfeest in de kerk. Wij zijn naar school gegaan, we moeten leren en blij spelen, maar Jezus is er gebleven. Hij blijft naar ons kijken vanuit het Tabernakel als we iets nodig hebben – Jezus geeft het soms al zonder dat we het vragen. Nu denk je misschien dat het maar een verzinseltje is over dat vechten. Neen hoor, het is echt!

Kijk zo. Wij vechten niet door doodschieten en doodslaan, wij vechten, zo klein als we zijn, tegen een hele grote machtige vijand met verschillende wapens: met bidden, met goede dingen doen en een goed voorbeeld geven, met ons wel eens een keertje een klein verstervingetje op te leggen.

Met bidden: Nergens is de duivel zo bang van. Want hij weet wel dat Jezus dan nog dichter bij ons is dan anders. Wanneer wij een kruisteken maken, gaat hij er als een haas vandoor. Dat kruisteken herinnert hem eraan dat Je-

zus hem overwon! O, hij probeert wel dicht bij ons te komen om ons over te halen, maar een echt gemeend schietgebedje van ons tot Jezus of Maria om hulp, dat is voor hem een lelijk kogeltje, dat hem kracht doet verliezen. Een Weesgegroetje ... daar moet hij ook al niets van hebben, hij is altijd erg boos geweest dat hij nooit maar één ogenblik baas kon worden over die mooie witte bloem van Nazareth.

Als we blije, vrolijke rakkers zijn die leuke spelletjes kunnen uitdenken en niet om een haverklap vechten, en als we dan tóch direct kunnen gehoorzamen en eerbiedig stilzitten in de kerk, dan vechten we tegen de duivel, want door ons voorbeeld halen we anderen over óók zo te doen. Terwijl hij onze

vriendjes inluistert van maar stout te zijn. We weten tegenwoordig allemaal wat trainen is. Welnu door eens een versterving te doen (dat is: iets te doen wat we niet graag doen, of iets te laten wat we wel graag wilden), maken we ons zelf flink en krachtig om tegen de valse koning (de duivel) te vechten. Als we geen “neen” tegen onszelf kunnen zeggen, als we alles maar willen wat ons in de zin komt ... winnen we nooit de prijs die Jezus beloofde aan Zijn trouwe vriendjes, net zo min als iemand die zich niet heeft geoefend in het lopen, fietsen, zwemmen of boksen, kampioen zal worden.

Onder Jezus' vaandel, onder Maria's bescherming vooruit! Alles voor onze Koning Christus!

(uit: Hoe komen wij bij Jezus? Door een EK-Leidster, Nijmegen)

Juffrouw Elly

Mirakel van de H. Hyacinthus, toen hij de ciborie en een beeld van de H. Maagd droeg

De H. Hyacinthus woonde te Kiew in Polen. Hij had er een klooster gebouwd voor zijn ordebroeders en daarnaast een prachtige kerk, toegewijd aan de Koningin van de hemel. Op zekere dag, toen hij de H. Mis in deze kerk las, kwam men hem verwittigen dat de Tartaren, die onverzoenlijke vijanden van de christenen, tot onder de muren van de stad waren doorgedrongen en deze reeds met hun stormrammen beukten om de stad binnen te dringen. Groot was de ontsteltenis van de heilige. Wat zal hij doen? Met een vurig gebed smeekte hij Gods raad af.

De dood vreesde hij niet; ook de vernieling van zijn klooster en zelfs van de ganse stad kon hem niet zo ontstellen als het vooruitzicht van de gruwelijke heiligschennissen, waaraan deze barbaren zich gingen schuldig maken. Vooral de ontringen, welke het Allerheiligste Sacrament bedreigden, deden hem sidderen en beven. Zijn besluit was genomen. Vol geloof en vertrouwen nadert hij het H. Tabernakel, opent het en neemt eerbiedig de ciborie, welke hij onder zijn mantel op het hart bewaart. Vervolgens beveelt hij zijn kloosterlingen hem onbevreesd te volgen. Aan de deur

van de kerk gekomen, hoort hij een stem hem toeroepen: *“Hyacinthus, Hyacinthus!”* Hij staat stil en ziet rond om te vernemen, vanwaar dat geroep kon komen. Niemand bemerkende, gaat hij verder; doch nauwelijks heeft hij een paar stappen gedaan of hij hoort dezelfde stem die hem bij de naam roept. Hij slaat zijn ogen op en bemerkt tot grote verbazing van de aanwezigen dat de stem komt van een groot beeld van Onze Lieve Vrouw, aan de ingang van de kerk geplaatst. Dit was een zeer fraai albasten beeld, doch buitengewoon zwaar. De stem herneemt: *“Mijn welbeminde Hyacinthus, gij wilt dan de Zoon onttrekken aan de beledigingen van de barbaren, maar de Moeder aan hun verguizingen overlaten?”* Met betraande ogen sprak de heilige: *“Lieve Moeder, gij kent mijn zwakke krachten en weet ook, dat uw heilige beeltenis zelfs voor verscheidene mannen te zwaar is om gedragen te worden; hoe zou ik u dus kunnen meenemen?”* Doch hem werd geantwoord: *“O! Indien gij een weinig liefde had, zou het u gemakkelijk vallen mij mee te dragen. Betrouw op mijn Zoon, Hij zal u de last verlichten”*. De heilige antwoordde terstond: *“In mij wil ik slechts liefde en betrouwen laten heersen, zie, ik ben bereid om te gehoorzamen”*. Dit zeggende, naderd hij het beeld, strekt zijn armen met een liefdevolle eerbied omhoog, omvat het en draagt het met zoveel gemak, als ware het een bloem. Zo beladen, met het beeld van zijn Moeder in zijn armen en de H. Eucharistie op de borst, ging hij, gevolgd door zijn broeders, uit de stad, zonder door

de vijanden verontrust te worden, die door een goddelijke tussenkomst op afstand werden gehouden.

Bij het verlaten van Kiev richtte de H. Hyacinthus zijn schreden naar de stad Krakau. Een tweede mirakel maakte ook deze tocht onuitwisbaar in de geschiedenis van de Dominicanerorde. Toen zij aan de oever van de rivier Boristhene gekomen waren, vonden zij noch brug, noch schuit, om aan de over zijde te komen. Vol vertrouwen op de almacht van Jezus Christus, die hij onder de gedaante van de H. Hostie bij zich droeg, en op de bescherming van zijn beminde hemelse Moeder, wiens beeltenis hij met zijn armen omsloot, zegende de heilige het water van de rivier met deze kostbare onderpanden van het heil van de mensen en betrad vervol-

gens onbevreesd het water. Hij liep naar de andere oever, die hij bereikte zonder dat zelfs de zolen van zijn schoenen nat werden. De ordebroeders, die hem vergezelden, staarden hem vol verbazing na en volgden hem, nadat de heilige hun dat had bevolen, vol geloof en vertrouwen op de weg, die hij hun had gebaad.

Doch zie hier een nog wonderbaar geval: het wordt aangehaald in het proces van de heiligverklaring van Hyacinthus. Dezelfde stroom Boristhene bewaarde lange tijd de voetsporen, welke de heilige op het water had ingeprent. De levensbeschrijver van de heilige verzekert, dat zij nog in zijn

tijd gezien werden. Men onderscheidde duidelijk van de ene oever tot de andere de voetstappen van een mens, die over de oppervlakte van het water was gegaan. Welke opeenvolging van wonderen!

Toen de H. Hyacinthus te Krakau was aangekomen, plaatste hij het Allerheiligste op het hoogaltaar van de Dominikanenkerk aldaar en op een zijaltaar het beeld van de gelukzalige Maagd. Deze H. Hostie en het miraculeuze beeld bewerkten er een groot aantal wonderen, die vele heidenen tot bekering brachten en de christenen van die streken in hun geloof bevestigden.

(uit: Ribadineira, S.J., Leven van de H. Hyacinthus 16 augustus.)

Juffrouw Elly

Schatkisten

Hoe vol waren de Schatkisten van april en mei?

	april	mei
Aantal Schatkisten:	14	16
Dagelijkse Toewijding	464	523
H. Mis	104	113
H. Communie	85	88
Geestelijke Communie	310	260
Offers	477	460
Tientjes	1.171	1.428
Bezoek aan het Allerheiligste	30	20
Meditatie	113	89
Goed Voorbeeld	295	372
Puntje	170	240

Puntje

Luister eens,
het Puntje van juli en augustus is:

Goede werken doen!

Beste Kruisvaarders,

Jezus, onze Koning, vertelt in het Evangelie over een vijgenboom, die in de tuin van een rijke man stond (Lc. 13, 6-9). Op een dag had de man honger en zocht in de vijgenboom naar vruchten om zijn honger te stillen. Hij keek echter verwonderd, want er waren helemaal geen vijgen te vinden! Er waren wel veel takken en veel groene bladeren, maar geen vruchten. De man werd kwaad en riep zijn tuinier: “Zie, ik zoek aan die vijgenboom vruchten, maar ik vind er geen! Houw hem dus om! Gooi hem in het vuur! Hij is waardedeloos! Waarom moet hij de grond nog uitputten?” Onze Lieve Heer herhaalt op een andere plek in het Evangelie ongeveer de woorden van die man: “Iedere goede boom draagt goede vruchten. Iedere boom, die geen goede vruchten draagt, zal omgehouden worden en in het vuur geworpen worden”. (Mt. 7, 19)

Beste kinderen, O.L. Heer vertelt dit verhaal over de vijgenboom om ons iets te leren. Hij vergelijkt ons, katholieke jongens en meisjes, namelijk met bomen. Wij groeien in Zijn tuin, de schepping, en wij mogen gebruik maken van Gods genaden en weldaden. Jezus verlangt echter dat wij vruchten

dragen. Hij wenst dat wij het katholieke geloof en de genaden van God niet enkel maar bezitten, maar er ook iets mee doen. Wat dan? Goede werken! Dat zijn onze goede vruchten! Zonder goede werken is ons geloof eigenlijk vruchteloos, dood. We zijn dan uiterlijk een mooie boom, een Kruisvaarder met das en EK-speld, maar van naderbij bekeken zijn we een droevige boom – een droevige Kruisvaarder. Iemand die enkel maar voor zichzelf leeft en niet voor God of de naaste werkt.

Beste Kruisvaarders, de langverwachte zomervakantie is begonnen! Een tijd van niets doen? Dat zou verkeerd zijn. Natuurlijk verdienen wij ontspanning na die maandenlange schooltijd, maar deze vakantietijd mag niet leeg, nietsdoend, doorgebracht worden. Wij kunnen ons concentreren op het verrichten van goede werken. Dit zal ons puntje zijn tijdens deze zomervakantie! Eigenlijk is dat niet iets heel bijzonder, want een goede Kruisvaarder doet dat reeds. Hij offert namelijk reeds elke dag zijn goede werken op aan God bij zijn dagelijkse toewijding: (het gebed achteraan op de maandelijkse Schatkist:) “Goddelijk Hart van Jezus, door het Onbevlekt Hart van Maria, draag ik U op: de

gebeden, de goede werken en het lijden van deze dag, als genoegdoening ...”

Vergissen we ons niet! Het is niet enkel maar mooi dat we goede werken verrichten, neen, God verlangt dat wij goede werken verrichten. Anders is God ontstemd. Dat lasen we zonet in het verhaal van de vijgenboom. God heeft ons elk talenten, begaafdheden of genaden gegeven: zaken in ons die we goed kunnen en dus moeten gebruiken voor onszelf, maar ook om onze naasten te helpen. O.L. Heer vertelde namelijk aan Zijn apostelen een verhaal over een rijke man, die op reis vertrok. Hij verdeelde zijn goudstukken over zijn drie knechten. De ene knecht gaf hij er vijf, de andere twee, de andere een. De eerste twee knechten begonnen met deze goudstukken onmiddellijk zaken te kopen en verkopen en het geld naar de bank te brengen, om zo het geld van hun meester te vermeerderen. En inderdaad: de eerste won er nog vijf goudstukken bij, de andere nog twee. De rijke man kwam terug en hij was zeer verheugd toen hij vernam

wat beide knechten hadden gedaan: ze hadden hun meester door hun ijver nòg rijker gemaakt! Dubbel zo rijk! Toen zag de meester de derde knecht staan. Die stond er wat beteuterd bij. Waarom? Wel, deze knecht had een goudstuk van de meester gekregen, maar had deze verborgen in de grond. Hij dacht deze bij de terugkomst van zijn heer op te graven en gewoon terug te geven. Simpel nietwaar? Ja, maar dit begraven goudstuk had beter gebruikt kunnen worden! Ook deze laatste knecht had iets kunnen doen om zo zijn meester rijker te maken! Dat deed hij echter niet. De meester was daarom ook kwaad en stuurde deze knecht weg. Zo, beste Kruisvaarders, heeft Jezus ook aan ons talenten en goede gaven gegeven opdat we ze zouden gebruiken. Deze talenten zijn de genaden, ons verstand, onze wil, ons karakter, onze vaardigheden en ons lichaam. We moeten dat alles aan het werk zetten voor God, onszelf en onze naaste! We mogen geen lui lakken zijn! O.L. Heer zal eens de opbrengst opvorderen van alles wat Hij ons in bruikleen heeft gegeven.

Wij zijn als EK'ers, strijders! Daarom bezitten we ook een wapenspreuk. Laat de komende twee maanden deze dezelfde zijn als de wapenspreuk van een oude adellijke familie: "Omni bono operi adsum – Waar goed te doen is, daar ben ik er bij!" Laten we geen gelegenheid voorbij gaan om een goed werk te verrichten! Kijken we rond wie onze hulp kan gebruiken: mama, papa, onze broertjes of zusjes, onze oudere buren, onze speelkameraadjes, Houden we onze ogen open voor de zaken waarmee we de andere ple-

zier kunnen doen. Doen we dat met een grootmoedig hart ... met een ridderlijk hart! Dat is de kruistocht, de zending, die onze Koning Jezus Christus nu van ons wil. En Hij zal het ons lonen!

De goede werken, die wij voor God of onze naaste doen, zijn immers niet weg of vergeten zodra we ze hebben verricht. Ze blijven in eeuwigheid. Ze zorgen voor een eeuwige schat in de hemel. Ten eerste vermeerderen ze onze heiligmakende genade. Dat betekent dat God elk goed werk beloont met een grotere maat aan vriendschap en dus uiteindelijk met een beter plekje in de hemel. Ten tweede zal elk goed werk de straf voor een slecht werk wegnemen. We zullen dus minder lang in het vagevuur moeten doorbrengen. Dit kan men op zichzelf, maar ook op een overledene toepassen: oma, opa of alle zeltjes in het vagevuur. Indien onze goede werken met liefde tot God

of de naaste volbracht zijn, zal God ons ook de dagelijkse zonden vergeven. Tenslotte geeft God ons voor elk goed werk een extra dadelijke genade om in het goede te blijven en sterker te staan tegenover het kwaad en de bekoring.

Zie je, beste Kruisvaarders, dat zijn rijke beloningen die op ons wachten als we goede werken verrichten. Ook als het slechts kleine onbeduidende werkjes zijn. Dit mag volgend waar gebeurd verhaal duidelijk maken: In het jaar 1867 meldde zich bij Paus Pius IX een oude bisschop ter audiëntie aan. De bisschop had een oude, versleten wandelstok bij. De kamerheren van de paus wilden deze stok niet in de troonzaal van de paus. Deze zou immers niet in het prachtige interieur passen. De bisschop behield echter zijn stok en sprak tot Pius IX: “Heilige Vader, deze stok is een geschenk van de gelovigen van mijn bisdom voor u!” Pius IX nam deze aan, maar dacht stilletjes bij zichzelf wat hij met zo’n oude, lelijke stok moest aanvangen. Toen sprak de

bisschop: “Heilige Vader, schroef eens de onderste dop van mijn stok eraf”. De paus deed dit en uit het eenvoudige houten omhulsel van de stok kwamen vele gouden munten tevoorschijn. De paus keek verwonderd. Hij was ten zeerste verheugd over het rijke geschenk, maar had ook een les geleerd. Zo ook wij, betreffende de goede werken: ook al zijn ze uiterlijk nog zo klein of onbeduidend, in werkelijkheid bezitten ze een grote waarde: de liefde tot God en de naaste, en dat maakt alle goede werken als goud waard!

Beste Kruisvaarders: we hebben dus weer een mooi puntje voor de komende twee maanden: goede werken verrichten. Dat is schitterend! Dat willen we doen! Zo vaak je een goed werk voor God of een naaste verricht, mag je een aantekening maken in de kolom van het ‘Puntje’. Goede moed! Ik hoop jullie allemaal op het EK-zomerkamp terug te zien! Gods zegen!

Pater Matthias De Clercq
EK-Kruisridder

Bijbelse Geschiedenis

R. Businger

115. De tweede apostolische reis van Paulus (50-53)

En zelfs verheug ik mij om Christus' wil over zwakheid en smaad, over noden, vervolgingen en angsten.
2 Kor. 12, 10

Kort daarna ondernam Paulus een nieuwe reis; hij trok door **Syrië**, vervolgens door **Klein-Azië**. Overal predikte hij en bezocht de reeds gevestigde Christelijke gemeenten. In **Troas** had hij een droom: hij zag een Macedoniër, die hem smeekte, naar Macedonië over te steken. Hierin Gods wil erkennend, ging Paulus terstond met zijn medehelpers **Silas**, **Lucas** en **Timotheüs**, op een schip, voer naar Europa over en kwam gelukkig te **Filippi**, een voorname stad van **Macedonië**, aan.

Zij namen hun intrek bij Lydia, een vrome Christin. Er bevond zich in die stad een dienstmaagd, die door de boze geest was bezeten en voor haar meesters met waarzeggen veel verdiende. Paulus verdreef uit haar de boze geest. Toen nu de meesters van deze dienst-

maagd zagen, dat hun hoop op gewin verdwenen was, werden zij zeer vergramd. Zij lieten Paulus en Silas vóór de stedelijke overheid brengen en klaagden hen aldus aan: “*Deze mensen brengen onze stad in rep en roer*”. De overheid liet hen geselen, in de gevangenis werpen en hun voeten in een houten blok met gaten sluiten. Omtrent middernacht baden Paulus en Silas en loofden God, zodat alle andere gevangenen hen hoorden. Maar plotseling ontstond er een grote aardbeving. Alle deuren van de gevangenis sprongen open en de boeien van de gevangenen werden verbroken. Toen de gevangenebewaarder zag dat de deuren van de gevangenis open stonden, trok hij zijn zwaard en wilde in vertwijfeling zichzelf doden. Hij meende namelijk dat de gevangenen ontvlucht waren. Doch Paulus riep: “*Doe uzelf geen kwaad, want wij zijn allen nog hier*”. Nu trad de gevangenebewaarder met een licht binnen en sidderend viel hij aan de voeten van Paulus en Silas op zijn

knieën neer. Vervolgens bracht hij hen naar buiten en sprak: *“Heren, wat moet ik doen, om gered (zalig) te worden?”* Zij antwoordden: *“Geloof in de Heer Jezus, en ge zult gered worden, gij en uw gezin”*. Daarop verkondigden zij het woord van de Heer en in de nacht nog liet zich de gevangenebewaarder met al de zijnen dopen. En hij nam hen beiden gastvrij in zijn huis op, zette hun spijzen voor en verheugde zich met heel zijn gezin over zijn bekering tot het ware geloof. Toen ‘s morgens de overheid vernam, dat Paulus en Silas

Romeinse burgers waren, zonden zij boden om aan de Apostelen vergiffenis te vragen, dat de overheid hen had laten geselen; want een Romeins burger mocht niet geseld worden. En de stadsvoogden in eigen persoon brachten Paulus en Silas vol eerbied naar buiten. Zij nu, na de gelovigen te hebben vermaand, vertrokken naar Lydia.

Nadat Paulus te Filippi een christelijke gemeente had gesticht, vertrok hij naar **Tessalonika** en naar andere steden, en verkondigde overal de leer van Jezus.

116. Paulus te Athene en Korinthe

Zo ge geen tekenen en wonderen ziet, gelooft ge niet. Jh. 4, 48

Bij deze tweede apostolische reis kwam de H. Paulus ook in **Athene**, de beroemdste stad van Griekenland. Toen hij zag, dat de stad aan afgoderij was overgegeven, ontgloeide zijn ijver en hij predikte in de synagoge en op de markt de ware God en Zijn Zoon Jezus Christus. Nu kwamen er ook enige wijsgeren, die hem meena-

men naar de Areopagus of Marsheuvel, een verheven plaats in de stad, waar het Gerechtshof vergaderde. Toen ze verlangden te weten, wat hij leerde, trad Paulus te midden van de vergadering op en sprak: *“Mannen van Athene, overal bespeur ik, dat ge buitengewoon godsdienstig zijn. Want terwijl ik rondging en uw heiligdommen bezag, vond ik zelfs een altaar met het opschrift: ‘Aan een onbekende god’. Welnu, wat ge vereert, zonder*

*het te kennen, dat verkondig ik u. – De God, die de wereld en al wat daarin is, heeft gemaakt, die de Heer is van hemel en aarde woont niet in tempels door handen gemaakt niet door mensenheden verzorgd, alsof Hij aan iets behoefte had; Hij, die aan allen leven en adem en alles geeft. En Hij heeft uit één vader alle volkeren gemaakt, en ze over de ganse aarde doen wonen; Hij stelde bepaalde tijden vast en de grenzen van hun woongebied; opdat ze God zouden zoeken, of ze Hem misschien al tastend vinden, hoewel Hij niet ver is van ieder van ons. **In Hem immers leven we, bewegen we, en zijn we**, zoals ook sommige van uw dichters dit hebben gezegd: ‘Want wij ook zijn van zijn geslacht’. Zijn we dus van Gods geslacht, dan moeten we ook niet denken, dat de Godheid gelijk is aan goud, zilver of steen, of aan beeldwerk van menselijke kunst en vinding. – Maar thans heeft God de tijden van de onwetendheid voorbijgezien; thans verkondigt Hij aan de mensen, aan allen en overal, dat ze zich moeten bekeren. Want Hij heeft een dag bepaald, waarop Hij de we-*

reld met rechtvaardigheid zal oordelen door een Man, die Hij daartoe heeft bestemd. En hiervoor gaf Hij aan allen het zeker bewijs, door Hem op te wekken uit de doden”.

Toen de wijsgeren van een opstanding van de doden hoorden, spotten sommigen van hen. Doch anderen zeiden: “Daarover zullen we u later wel horen”. Zo ging Paulus uit hun midden weg. Enigen echter sloten zich bij hem aan en geloofden aan de leer van Jezus, onder anderen Dionysius, een lid van het Gerechtshof.

Paulus ging thans naar **Korinthe**. Daar hij hier bij de Joden, aan wie hij het eerst het Evangelie verkondigde, grote tegenstand ondervond, sprak hij tot hen: “Uw bloed kome over uw hoofd; ik ben er onschuldig aan; van nu af zal ik tot de heidenen gaan”. Hij predikte vervolgens aan de heidenen van Korinthe en stichtte er een grote Christelijke gemeente. Na anderhalf jaar stak hij naar Azië over en kwam onder weg te **Efese**, de hoofdstad van het Romeinse gedeelte van Azië. Vandaar zette hij de zeereis voort tot **Caesarea**, en begaf zich van hieraf te voet, door Palestina heen, naar **Antiochië** (in Syrië).

Het mosterdzaad van de Kerk schoot spoedig op en begon weldra zijn takken over de gehele toenmalige bekende aarde uit te spreiden. De Joden deden met dezelfde onverschilligheid afstand van het recht, het eerst tot het Christendom te zijn geroepen, zoals Esau eens afstand had gedaan van zijn eerstgeboorterecht.

Jaarprogramma 2019

Wanneer?		Waar?	Wat?
van	t/m		
08-07	13-07	Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (gemengd)
04-08	10-08	Ede (NL)	EK-meisjeskamp
11-08	17-08	Ede (NL)	EK-jongenskamp
→ 31-08	01-09	Nederland	Bedevaart Gorcum-Brielle
14-09		Bonheiden (B)	Sportdag van de Traditie
21-09		Utrecht	Derde Orde FSSPX, bedevaart
05-10		Banneux	Bedevaart District Benelux
12-10		Gerwen	Aanbiddingsdag
13-10		Leiden	Parochiefeest
14-10	19-10	Antwerpen	Geestelijke Oefeningen (dames)
10-11		Utrecht	Parochiefeest
16-11		Gerwen	Derde Orde FSSPX
24-11		Gerwen	Parochiefeest met Sinterklaas
24-11		Leiden	Koordag i.v.m. H. Cecilia
01-12		Gerwen/Leiden/ Utrecht	Adventsbezinning (+Derde Orde FSSPX)

Onze Overledenen

Hr.	C.P.M.	Raaymakers	Eindhoven	01	07	2000
Hr.	G.	Oude Elferink	Denekamp	01	07	2014
Mevr.	R.M.	Bastiaanse-Favejee	Rotterdam	03	07	1998
Mej.	J.E.	van Paassen	Houthalen (B)	03	07	1998
Mevr.	Chr.	Martens-Rafferty	Den Haag	03	07	2006
Mevr.	A.M.	Bovenlander-van der Meer	Rijswijk	07	2016	0 5
Mevr.	M.J.	Galama-Bohncke	Amsterdam	09	07	1994
Hr.	H.J.	Bras	Eindhoven	10	07	2007
Mevr.	J.C.	Willemsen-Schmitz	Arnhem	20	07	2007
Hr.	J.M.	van der Horst	Wateringen	20	07	2013
Hr.	M.H.	van Ierland	Rotterdam	27	07	2005
Mevr.	H.M.M	Bakermans-Prick	Heemstede	28	07	2014
Hr.	C.P.C.	Soethoudt	Maastricht	03	08	1992
Hr.	T.F.	Bakker	Lichtenvoorde	03	08	2008
Mej.	F.H.	van Kemenade	Liessel	04	08	1997
Prof.	J.P.M.	van der Ploeg o.p.	Nijmegen	04	08	2004
Hr.	M.A.T.	Hannappel	Leidschendam	04	08	2004
Hr.	N.J.	van den Nouwland	Haarlem	04	08	2005
E.H.	L.L.	Troubleyn	Sint Niklaas (B)	10	08	2014
Hr.	A.A.	Sarens	Leidschendam	12	08	2010
Hr.	H.J.	van Avesaat	Venlo	12	08	2014
Mevr.	C.E.H.	Klein-Büller	Rijswijk	16	08	1998
Hr.	M.	Bessem	Maastricht	25	08	1999
Mevr.	L.J.A.	Schalk-de Hoon	Breda	26	08	2004
Mevr.	C.	Kok	Alkmaar	31	08	2012

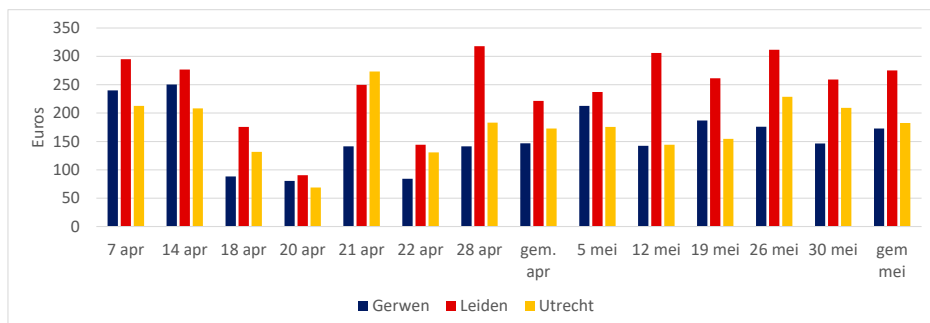

Bedevaart Gorcum-Brielle 31-08 en 01-09 2019

Voettocht voor katholiek herstel!
Voor roepingen!

Aanmelden: inschrijfformulier naar:
Priorij St. Clemens,
Heuvel 23, 5674 RR Nuenen;
of naar c.debeer@fsspx.email
Vóór 18 augustus!

Collecten in de maanden april en mei 2019

Het Vastenoffer 2019 heeft voor Nederland € 19.330,50 opgebracht! Een geweldig resultaat! Daarmee hebben we met uw hulp de gaten kunnen dichten! **Zeer hartelijk dank!**

Met de collectes op Zondag Goede Herder, 5 mei j.l., hebben we in Nederland € 723,60 voor ons Priesterseminarie Herz Jesu in Zaitzkofen (D) bijeengebracht. Dit bedrag is op 10 mei jl. overgemaakt. **Nog eens dank!**

In de vakantiemaanden **juli** en **augustus** vallen onderricht en bijeenkomsten uit, tenzij nader aangekondigd.

Kalender Gerwen

Juli

ma.	1	18.30	gez. H. Mis	Feest van het Kostbaar Bloed van O.H. Jezus Christus (1^e kl.)
di.	2	18.30	H. Mis	O.-L.-Vrouw-Visitatie (2 ^e kl.); ged. HH. Processus en Martinianus, mart.
wo.	3	7.15	H. Mis	H. Rumoldus, biss. en mart. (2 ^e kl.; bisdom 's Hertogenbosch); ged. H. Ireneüs, biss. en mart.
do.	4	17.30 18.30	Lof H. Mis	Eerste donderdag v.d. maand, Votiefmis O.H.J.Chr. Hogepriester (2 ^e kl.)
vr.	5	17.30 18.30	Lof H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (2 ^e kl.); ged. H. Antonius Maria Zaccaria, bel.
za.	6	8.30	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (2 ^e kl.); daarna uitstelling tot 12.30 uur.
zo.	7	10.30	Hoogmis	Zoete Lieve Vrouw van Den Bosch (2^e kl.; bisdom 's Hertogenbosch); ged. 4^e zondag na Pinksteren; kinderzegen
ma.	8	18.30	H. Mis	H. Elisabeth, koningin van Portugal, weduwe (2 ^e kl.)
di.	9	18.30	H. Mis	HH. Martelaren van Gorcum (2 ^e kl.; bisdom 's Hertogenbosch)
wo.	10	7.15	H. Mis	De zeven HH. Broers, mart., en Rufina en Secunda, maagden en mart. (2 ^e kl.)
do.	11	17.30 18.30	Lof H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Pius I, paus en mart.
vr.	12	7.15	H. Mis	H. Johannes Gualbertus, abt (2 ^e kl.); ged. HH. Nabor en Felix, mart.
za.	13	8.30	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
zo.	14	10.30	Hoogmis	5^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)

ma.	15	18.30	H. Mis	H. Plechelmus, biss. en bel. (2 ^e kl.; bisdom 's Hertogenbosch); ged. H. Henricus, keizer en bel. door de week (4 ^e kl.); ged. O.L. Vrouw van de berg Karmel
di.	16	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Alexius, bel.
wo.	17	7.15	H. Mis	
do.	18	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Camillus van Lellis, bel. (2 ^e kl.); ged. H. Symphorosa en haar zeven zonen, mart.
vr.	19	7.15	H. Mis	H. Vincentius a Paulo, bel. (2 ^e kl.)
za.	20	8.30	H. Mis	H. Hiëronymus Aemilianus, bel. (2 ^e kl.); ged. H. Margaretha van Antiochië, maagd en mart.
zo.	21	10.30	Hoogmis	6^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma.	22	18.30	H. Mis	H. Maria Magdalena, boetelinge (2 ^e kl.)
di.	23	18.30	H. Mis	H. Appolinaris, biss. en mart.(2 ^e kl.); ged. H. Liborius, biss. en bel.
wo.	24	7.15	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Christina, maagd en mart.
do.	25	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	H. Jacobus de Meerdere, Apostel (2 ^e kl.); ged. H. Christophorus, mart.
vr.	26	7.15	H. Mis	H. Anna, moeder v.d. H. Maagd Maria (2 ^e kl.)
za.	27	8.30	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. H. Pantaleon, mart.
zo.	28	10.30	Hoogmis	7^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
ma.	29	18.30	H. Mis	H. Martha, maagd (2 ^e kl.); ged. HH. Felix II, paus, en Simplicius, Faustinus en Beatrix, mart.
di.	30	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. HH. Abdon en Sennen, mart.
wo.	31	7.15	H. Mis	H. Ignatius van Loyola, bel. (2 ^e kl.)

Augustus

do.	1	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Eerste donderdag v.d. maand, Votiefmis O.H.J.Chr. Hogepriester (2 ^e kl.); ged. HH. Makabeën, mart.
vr.	2	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (2 ^e kl.); ged. H. Alfonsus Maria van Liguori, biss. en kerkl.; ged. H. Stefanus I, paus en mart.

za.	3	8.30	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (2° kl.); daarna uitstelling tot 12.30 uur
zo.	4	10.30	Hoogmis	8° zondag na Pinksteren (2° kl.); kinderzegen
ma.	5	18.30	H. Mis	O.-L.-Vrouw-ter-sneeuw (2° kl.)
di.	6	18.30	H. Mis	Gedaanteverandering van O. H. Jezus Christus (2° kl.); ged. HH. Sixtus II, paus, Felicissimus en Agapitus, mart.
wo.	7	7.15	H. Mis	H. Cajetanus, bel. (2° kl.); ged. H. Donatus, biss. en mart.
do.	8	17.30 18.30	Lof H. Mis	H. Johannes Maria Vianney, pastoor van Ars, bel. (2° kl.); ged. HH. Cyriacus, Largus en Smaragdus, mart.
vr.	9	7.15	H. Mis	Vigilie van de H. Laurentius, diaken en mart. (2° kl.); ged. H. Romanus, mart.
za.	10	8.30	H. Mis	H. Laurentius, diaken en mart. (2° kl.)
zo.	11	10.30	Hoogmis	9° zondag na Pinksteren (2° kl.)
ma.	12	18.30	H. Mis	H. Clara van Assisië, maagd (2° kl.)
di.	13	18.30	H. Mis	door de week (4° kl.); ged. HH. Hyppolitus en Cassianus, mart.
wo.	14	7.15	H. Mis	Vigilie van Maria-ten-Hemel-Opneming(2° kl.); ged. H. Eusebius, bel.
do.	15	18.30	Hoogmis	Feest van Maria-ten-Hemel-Opneming (1° kl.), verplichte feestdag
vr.	16	7.15	H. Mis	H. Joachim, vader van de H. Maagd Maria, bel. (2° kl.)
za.	17	8.30	H. Mis	H. Hyacinthus, bel. (2° kl.)
zo.	18	10.30	Hoogmis	10° zondag na Pinksteren (2° kl.)
ma.	19	18.30	H. Mis	H. Johannes Eudes, bel. (2° kl.)
di.	20	18.30	H. Mis	H. Bernardus, abt en kerkl. (2° kl.)
wo.	21	7.15	H. Mis	H. Johanna Francisca Fremiot de Chantal, weduwe (2° kl.)
do.	22	17.30 18.30	Lof gez. H. Mis	Feest van het Onbevlekt Hart van Maria (2° kl.); ged. HH. Timotheus, Hippolytus en Symphorianus, mart.
vr.	23	7.15	H. Mis	H. Philippus Benitius, bel. (2° kl.)
za.	24	8.30	H. Mis	Kerkwijdingsfeest van de kathedraal van Den Bosch (1° kl.) (eigen van het bisdom)
zo.	25	10.30	Hoogmis	11° zondag na Pinksteren (2° kl.)

ma.	26	18.30	H. Mis	door de week (4 ^e kl.); ged. H. Zephyrinus, paus en mart.
di.	27	18.30	H. Mis	H. Jozef Calasanctius, bel. (2 ^e kl.)
wo.	28	7.15	H. Mis	H. Augustinus, biss, bel. en kerkl. (2 ^e kl.); ged. H. Hermes, mart.
do.	29	17.30	Lof	
		18.30	H. Mis	Onthoofding van de H. Johannes de Doper (2 ^e kl.); ged. H. Sabina, mart.
vr.	30	7.15	H. Mis	H. Rosa van Lima, maagd (2 ^e kl.); ged. HH. Felix en Adauctus, mart.
za.	31	-----	geen H. Mis	H. Raymundus Nonnatus, bel. (2 ^e kl.)

September

zo.	1	9.30	Hoogmis	12 ^e zondag na Pinksteren (2 ^e kl.)
		17.30	Hoogmis	(In Brielle) Votiefmis HH. Martelaren van Gorcum (2 ^e kl.); ged. 12 ^e zondag na Pinksteren; kinderzegen

Activiteiten in Gerwen

Gebedsinitiatief: na de Hoogmis op de eerste zondag van de maand

- Heren: 1. bekeringen en 2. heiliging van het familieleven
- Dames: 3. roepingen

Kalender Leiden

Juli

ma.	1	19.00	gez. H. Mis	Feest van het Kostbaar Bloed van O.H. Jezus Christus (1^e kl.)
vr.	5	18.00	Lof	
		19.00	H. Mis	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Antonius Maria Zaccaria, bel.
za.	6	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); daarna uitstelling tot 13.00 uur.

zo.	7	10.30	Hoogmis	4^e zondag na Pinksteren; kinderzegen
vr.	12	-----	geen H. Mis	H. Johannes Gualbertus, abt (3 ^e kl.); ged. HH. Nabor en Felix, mart.
za.	13	-----	geen H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.)
zo.	14	10.30	Hoogmis	5^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr.	19	-----	geen H. Mis	H. Bernulfus, biss. en bel. (3 ^e kl.; bisdom Rotterdam); ged. H. Vincentius a Paulo, bel.
za.	20	-----	geen H. Mis	H. Hiëronymus Aemilianus, bel. (3 ^e kl.); ged. H. Margaretha van Antiochië, maagd en mart.
zo.	21	10.30	Hoogmis	6^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr.	26	19.00	H. Mis	H. Anna, moeder v.d. H. Maagd Maria (2 ^e kl.)
za.	27	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. H. Pantaleon, mart.
zo.	28	10.30	Hoogmis	7^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)

Augustus

vr.	2	18.00	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Alfonsus Maria van Liguori, biss. en kerkl.; ged. H. Stefanus I, paus en mart.
		19.00	H. Mis	
za.	3	9.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); daarna uitstelling tot 13.00 uur
zo.	4	10.30	Hoogmis	8^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); kinderzegen
vr.	9	19.00	H. Mis	Vigilie van de H. Laurentius, diaken en mart. (3 ^e kl.); ged. H. Romanus, mart.
za.	10	9.00	H. Mis	H. Laurentius, diaken en mart. (1^e kl.); patroon van het bisdom Rotterdam
zo.	11	10.30	Hoogmis	9^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
do.	15	19.00	Hoogmis	Feest van Maria-ten-Hemel-Opneming (1^e kl.), <i>verplichte feestdag</i>
vr.	16	19.00	H. Mis	H. Joachim, vader van de H. Maagd Maria, bel. (2 ^e kl)
za.	17	9.00	H. Mis	H. Jeroen, mart. (3 ^e kl. bisdom Rotterdam); ged. H. Hyacinthus, bel.
zo.	18	10.30	Hoogmis	10^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
do.	22	19.00	gez. H. Mis	Feest van het Onbevlekt Hart van Maria (2 ^e kl.); ged. HH. Timotheus, Hippolytus en Symphorianus, mart.
vr.	23	19.00	H. Mis	H. Philippus Benitius, bel. (3 ^e kl.)

za.	24	9.00	H. Mis	H. Bartholomeus, apostel (2° kl.)
zo.	25	10.30	Hoogmis	11° zondag na Pinksteren (2° kl.)
vr.	30	-----	geen H. Mis	H. Rosa van Lima, maagd (3° kl.); ged. HH. Felix en Adauctus, mart.
za.	31	-----	geen H. Mis	H. Raymundus Nonnatus, bel. (3° kl.)

September

zo.	1	10.30	Hoogmis	12° zondag na Pinksteren (2° kl.)
		17.30	Hoogmis	(In Brielle) Votiefmis HH. Martelaren van Gorcum (2° kl.); ged. 12° zondag na Pinksteren; kinderzegen

Activiteiten in Leiden

Gebedsinitiatief: voor roepingen: na de Hoogmis op de derde zondag van de maand

Kalender Utrecht

Juli

ma.	1	19.00	gez. H. Mis	Feest van het Kostbaar Bloed van O.H. Jezus Christus (1° kl.)
vr.	5	18.00	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3° kl.); ged. H. Antonius Maria Zaccaria, bel.
		19.00	H. Mis	
za.	6	11.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3° kl.); daarna Lof met Rozenhoedje
zo.	7	10.30	Hoogmis	4° zondag na Pinksteren; kinderzegen
vr.	12	19.00	H. Mis	H. Johannes Gualbertus, abt (3° kl.); ged. HH. Nabor en Felix, mart.
za.	13	11.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4° kl.)
zo.	14	10.30	Hoogmis	5° zondag na Pinksteren (2° kl.)
vr.	19	19.00	H. Mis	H. Bernulfus, biss. en bel. (3° kl.; bisdom Utrecht); ged. H. Vincentius a Paulo, bel.
za.	20	11.00	H. Mis	H. Hiëronymus Aemilianus, bel. (3° kl.); ged. H. Margaretha van Antiochië, maagd en mart.
zo.	21	10.30	Hoogmis	6° zondag na Pinksteren (2° kl.)

vr.	26	19.00	H. Mis	H. Anna, moeder v.d. H. Maagd Maria (2 ^e kl.)
za.	27	9.00	H. Mis	O.L. Vrouw op zaterdag (4 ^e kl.); ged. H. Pantaleon, mart.
zo.	28	10.30	Hoogmis	7^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)

Augustus

vr.	2	18.00	Lof	Eerste vrijdag v.d. maand, Votiefmis v.h. H. Hart van Jezus (3 ^e kl.); ged. H. Alfonsus Maria van Liguori, biss. en kerkl.; ged. H. Stefanus I, paus en mart.
		19.00	H. Mis	
za.	3	11.00	H. Mis	Eerste zaterdag v.d. maand, Votiefmis v.h. Onbevlekt Hart van Maria (22 aug.) (3 ^e kl.); daarna Lof met Rozenhoedje
zo.	4	10.30	Hoogmis	8^e zondag na Pinksteren (2^e kl.); kinderzegen
vr.	9	-----	geen H. Mis	Vigilie van de H. Laurentius, diaken en mart. (3 ^e kl.); ged. H. Romanus, mart.
za.	10	-----	geen H. Mis	H. Laurentius, diaken en mart. (2 ^e kl.)
zo.	11	10.30	Hoogmis	9^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
do.	15	19.00	Hoogmis	Feest van Maria-ten-Hemel-Opneming (1^e kl.), verplichte feestdag
vr.	16	-----	geen H. Mis	H. Joachim, vader van de H. Maagd Maria, bel. (2 ^e kl.)
za.	17	-----	geen H. Mis	H. Hyacinthus, bel. (3 ^e kl.)
zo.	18	10.30	Hoogmis	10^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
do.	22	19.00	gez. H. Mis	Kerkwijdingsfeest van de kathedraal van Utrecht (1^e kl.) (eigen van het bisdom)
vr.	23	19.00	gez. H. Mis	Feest van het Onbevlekt Hart van Maria (2 ^e kl.) (verplaatst i.v.m. Kerkwijdingsfeest); ged. H. Philippus Benitius, bel.
za.	24	11.00	H. Mis	H. Bartholomeus, apostel (2 ^e kl.)
zo.	25	10.30	Hoogmis	11^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
vr.	30	-----	geen H. Mis	H. Rosa van Lima, maagd (3 ^e kl.); ged. HH. Felix en Adauctus, mart.
za.	31	-----	geen H. Mis	H. Raymundus Nonnatus, bel. (3 ^e kl.)

September

zo.	1	12.00	Hoogmis	12^e zondag na Pinksteren (2^e kl.)
		17.30	Hoogmis	(In Brielle) Votiefmis HH. Martelaren van Gorcum (2^e kl.); ged. 12^e zondag na Pinksteren; kinderzegen

Onze adressen in Nederland

Gerwen

Leiden

Utrecht

Oude St. Clemenskerk

Heuvel 21
5674 RR Nuenen
Telefoon

+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 71

Kapel O.L.V. van de
Rozenkrans

Sumatrastraat 197
2315 BD Leiden

Telefoon
+31(0)71 782 05 05 of
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 74

St. Willibrordkerk

Minrebroederstraat 21
3512 GS Utrecht

Telefoon
+31 (0)40 283 45 05

H. Mis zie pagina 76

Telefoontijden: maandag t/m zaterdag 09.30-12.00 en 14.00-17.30 uur.
In noodgevallen staan wij u vanzelfsprekend ook buiten deze tijden ter beschikking. Bovendien kunt u altijd een bericht op ons antwoordapparaat achterlaten of per e-mail met ons in contact treden.

E-mail adressen van de priesters

Pater C. de Beer: c.debeer@fsspx.email

Pater K. Huysegems: p.huysegems@googlemail.com

Pater M. De Clercq: m.declercq@fsspx.email

**Steun het
Informatie-
blad!**

Bankrekening

Stichting St. Jozef Nuenen
Heuvel 23

5674 RR Nuenen

IBAN: NL11 INGB 0003 9907 90

BIC: INGBNL2A

Kerkrade

(Duitstalig)

Kerk St. Maria ter Engelen
Pannesheiderstraat 71
6462 EB Bleijerheide/Kerkrade
Telefoon +31 (0)45 567 13 97

Op zondag Hoogmis om 9.30 uur

De erediensten worden verzorgd
door de priesters van de
Priorij St. Bonifacius
Bottroper Strasse 295
D-45356 Essen
Telefoon +49 (0) 20 166 49 22

District Benelux

*Brussel (Namen, Quiévrain en
Luxemburg)*

Christus Koning Priorij
Eendrachtstraat 37
1050 Brussel
Telefoon +32 (0)2 550 00 20

St. Jozefkerk
Frère - Orban Square
1040 Brussel
Telefoon +32 (0)474 860 755
H. Mis

- zon- en feestdagen 8.00 uur
10.00 uur
- ma. t/m za. 18.00 uur

Antwerpen

Priorij van het Allerheiligste Sacrament
Hemelstraat 21-23
2018 Antwerpen
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 7.30 uur
10.00 uur
- ma., di. 7.00 uur
- wo, za. 7.30 uur
- do., vr. 18.30 uur

Gent

Sint-Amanduskapel
Kortrijksesteenweg 139
9000 Gent
Telefoon +32 (0)3 229 01 80
H. Mis

- zon- en feestdagen 10.00 uur

Colofon

Uitgever

Priesterbroederschap St. Pius X

Redactie

Pater C. de Beer
Priorij St. Clemens
Heuvel 23
5674 RR Nuenen
Telefoon +31 (0)40 283 45 05

Kopijsluiting IB 313

Vrijdag 16 augustus 2019

Giften ter ondersteuning

Uw giften ter ondersteuning van ons werk zijn zeer welkom: ze vormen de enige financiële steun voor het apostolaat van de Priesterbroederschap St. Pius X in Nederland. Voor uw overschrijving kunt u gebruik maken van

- internetbankieren,
- een automatische machtiging, of
- de hierbij ingesloten acceptgirokaart.

U vindt ons ook op internet

- www.stpiusx.nl
- www.stpiusx.be

Biechtgelegenheid

Op zon- en verplichte feestdagen: drie kwartier vóór de H. Mis, eventueel ook na de H. Mis.

Stipendium voor de H. Mis

Het stipendium voor een H. Mis bedraagt: € 17,00.

2 Voorwoord

ZE HEBBEN HEM ONTTROOND

3 Hoofdstuk 24: De roverssynode van Vaticanum II

8 Hoofdstuk 25: De geest van het concilie

DE LITANIE VAN ONZE-LIEVE-VROUW

11 Machtige Maagd, bid voor ons.

MILITIA IMMACULATAE

16 M.I. Nieuwsbrief

INTERVIEW

27 “Blijf de Rozenkrans bidden en vergeet de slachtoffers van de Tweede Wereldoorlog nooit!”

TERUGBLIKKEN

32 Volwassenendoop op Eerste Paasdag in Leiden en Utrecht

32 Nieuwe vlag van de H. Paus Pius X gezegend in Gerwen

33 Eerste H. Communie in Leiden

34 Dank aan Mevrouw Gerda Pelzer in Gerwen

35 Bedevaart naar de H. Kruisrelikwie in Nederwetten

36 Volwassenendoop op Eerste Pinksterdag in Utrecht

36 Bedevaart Chartres-Parijs

EUCHARISTISCHE KRUISTOCHT

39 Uitleg van de intentie – Trouwen? Klooster? – Angela Merici

55 Strijden voor Christus onze Koning

58 Mirakel van de H. Hyacinthus, toen hij de ciborie en een beeld van de H. Maagd droeg

60 Schatkisten

61 Puntje

65 Bijbelse Geschiedenis

VAN DE PRIORIJ

68 Jaarprogramma 2019

69 Onze Overledenen

70 Collecten in de maanden april en mei 2019

71 Kalender Gerwen

74 Kalender Leiden

76 Kalender Utrecht

78 Onze adressen in Nederland

79 District Benelux

79 Colofon